

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. Ὅδος Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσύμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, μυθιστορία Ραούλ δε Ναβερό, μετὰ εἰκόνων (συνέχεια) μετάφρασις Σ. Τ.— Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμά, (συνέχ.), μετάφρ. Δημ.— ΜΑΡΙΝΟΣ ΦΑΛΙΕΡΟΣ, ἐκ τῶν «Φανταστικῶν Διηγημάτων» τοῦ Ὀφμαν, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προσληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσῶ 15. Ἐν Ῥωσσίᾳ βρούβλια 6.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΑΟΥΛ ΔΕ ΝΑΒΕΡΥ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Γ'

Ἡ Μαριέλλα.

Ἐν ἡμέραν τινὰ ἡμέραν ὁ Παῦλος Βαρθιέ, καθήμενος ἐντὸς τοῦ κήπου του, ἐζωγράφιζε διὰ τῆς γραφίδος του τὸ πρό των ὀφθαλμῶν του κείμενον μαγευτικώτατον σύμπλεγμα. Ἡ Λαύρα καθήμενη κάτωθι μεγάλου τινὸς δένδρου καὶ ἔχουσα τὴν κόμην ἐστολισμένην δι' εὐόσμων καὶ θαλερῶν ἀνθέων, ἐκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τὸ μικρὸν αὐτῆς βρέφος, εὐτραφὲς καὶ μειδιῶν, ἐνῶ πρὸς τοὺς πόδας τῆς ἵστατο μέγας τις καὶ δασύμαλλος κύων, χρησιμεύων αὐτῇ ὡς ὑποστήριγμα των ποδῶν τῆς· ἀπέναντι δὲ αὐτῆς, ἐντὸς μεγαλοπρεποῦς ἀγγείου, πλήρους ἀνθέων, ἵστατο κελαρύζων μέγας τις ταῶς.

Ἡ εἰκὼν τοῦ Παύλου δὲν ἐμαρτύρει μὲν τὴν ἐπιτηδειότητα ἐξόχου ζωγράφου, ἀλλ' οὐχ ἤττον τσαούτη χάρις ἀπεικονίζετο ἐν αὐτῇ, ὡς τε ἤθελε τις νομίσει, βλέπων αὐτήν, ὅτι ἦτο ἔργον δοκίμου καλλιτέχνου, ἀποτυπώντος ἐπὶ τοῦ χάρτου τὰ αἰσθήματα τῆς ψυχῆς του. Τὸ βλέμμα τῆς Λαύρας ἐπλανᾶτο ἐναλλάξ ἀπὸ τοῦ βρέφους πρὸς τὸν πατέρα, πλήρες τρυφερότητος καὶ περιπαθείας.

Ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν ἐπρόβαλλεν ἀπὸ τῆς θύρας τοῦ μαγειρείου τὸ ἠλιοκάς πρόσωπόν τῆς Ἡ Μαργώ, εἰς τὴν θέαν δὲ αὐτῆς ὁ μὲν ταῶς ἐρρήγγυεν ὀξεῖαν κραυγὴν εἰς ἐνδειξιν χαρᾶς, ὁ δὲ κύων ἤνοιγε τοὺς ἡμικεκλεισμένους ὀφθαλμούς του καὶ ἐπανέκλειεν αὐτούς, σείων τὴν οὐραν του, ἅμα ὡς ἐβεβαιούτο ὅτι δὲν ἦτο ἀδιάκριτός τις ξένος.

Οὐχ ἤττον θόρυβος βηματῶν ἀντήχησεν αἰφνης, καὶ τὴν φορὰν ταύτην ὁ κύων ἔβαλεν ὀξεῖαν ὑλακίην, ἐνῶ τὸ ὄρατον πτηνόν, ὑπέκρινε εἰς τὸ ἐνστικτικὸν αὐτοῦ, ἀπεμιμήθη ἐντελέστατα τὴν ὑλακίην τοῦ κυνός.

Ὁ Παῦλος ἔστρεψε τότε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνεγνώρισε τὸν κύριον Κουρσού.

— Μὴ κινηθῆς, σὲ παρακκλῶ, εἶπεν ὁ Παῦλος πρὸς τὴν σύζυγόν του· θέλω ν' ἀκούσω καὶ τὴν γνώμην τοῦ φίλου μας διὰ τὸ ἔργον μου τοῦτο.

Ὁ Βενιαμίν, ἀφοῦ ἐχαιρέτισε φιλοφρόνως τοὺς φίλους του, ἔσυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸ χρηματοφυλάκιόν του.

— Ἰδού, εἶπεν ἀποταθείς πρὸς τὸν Παῦλον, εἶνε ὀλίγαι ἡμέραι, ἀφ' ὅτου κατὰ τὴν συμφωνίαν μας μοὶ παρεχώρησες τὴν μηχανὴν σου καὶ ἐκερδίσαμεν ἀρκετὰ χρήματα. Αὐταὶ αἱ δέκα πέντε χιλιάδες φράγκων ἀνήκουσιν εἰς σέ!

— Δέκα πέντε χιλιάδες φράγκων! ἀνέκραξεν ἡ Λαύρα. ὦ! αὐταὶ θὰ ἦνε ἡ προῖξ τῆς μικρᾶς θυγατρὸς μου... Ὁ ἀγοράσωμεν ὅλα τὰ πέριξ ἡμῶν κτήματα καὶ θὰ τα καλλιεργῶμεν, τὰ δὲ ἔσοδα θὰ τα φυλάττωμεν δι' αὐτὴν.

— Μὴ παραξενευθῆς διὰ τὴν παιδικὴν ταύτην ἀφέλειαν τῆς συζύγου μου, εἶπεν ὁ Παῦλος, διότι εἶνε ἡ χρεὰ, ἡ ὁποία τὴν ὠθεῖ εἰς τοῦτο. Ἄλλως τε σὲ βεβαιῶ ὅτι καὶ ἐγὼ αἰσθάνομαι τὴν αὐτὴν χαρὰν, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὴ αἰσθάνεται. Καὶ ἔπειτα, ἡ ἰδέα τῆς συζύγου μου δὲν εἶνε καὶ κακὴ. Ὁ ἀυξήσωμεν τὸ κτήμα μας...

— Ἄν μοι ἐπιτρέπετε θὰ σας ἐδίδον μίαν συμβουλήν· δηλαδὴ θὰ σας παρεκίνοῦν νὰ ἀγοράσετε τὸ κτήμα των Τεσσάρων Καρυῶν. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι τῶρα εἶνε εἰς ἀθλίαν κατάστασιν ἕνεκα τῆς ἀμελείας των ἐνοικιαστῶν του, σεῖς ὅμως, ἀγοράζοντες αὐτό, δύνασθε νὰ το ἀνανεώσετε, ἀφοῦ μάλιστα οὐδεὶς ἐκ των τόπων τούτων θὰ εὐρεθῆ νὰ το ἀγοράσῃ.

— Ναί, ἔχεις δίκαιον, φίλε μου, εἶπεν ὁ Παῦλος, ἀλλὰ τὸ κτήμα αὐτὸ ἀξίζει τέσσαράκοντα πέντε χιλιάδας φράγκων.

— Σὲ δανεῖζω ἐγὼ τριάκοντα χιλιάδας φράγκων διὰ συναλλάγματος, τὰς ὁποίας θὰ μοι πληρώσῃς μὲ τὰ νέα κέρδη τῆς μηχανῆς.

— Αὐτὸ εἶνε πολὺ βαρὺ δι' ἐμέ, κύριε Κουρσού. Καὶ ἔπειτα, ἀπαιτοῦνται κόποι πολλοὶ καὶ ἔξοδα, εἶπες πρὸ ὀλίγου. Διὰ νὰ ἐπισκευάσῃς μόνον τὴν οἰκίαν πρέπει νὰ ἐξοδεύσῃς ἀρκετὰ χρήματα.

— Ἄλλ' ἔγουμεν τόσα ἄκαστα δάσαν

Ἄς πωλήσωμεν μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ! προσέθηκεν ἡ Λαύρα μετὰ συστολῆς.

— Συμφωνῶ, ἀπήντησεν ὁ Κουρσού, ὁ καλὸς γεωργὸς γνωρίζει πάντοτε νὰ ὠφεληθῆται ἐξ ὅλων, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι πρέπει νὰ πωλήσετε μόνον τὰ ξύλα των δένδρων καὶ οὐχὶ τὰς γαίας. Τὰ δένδρα σας εἶνε πολὺ μεγάλα καὶ δύνανται νὰ πωληθῶσιν εἰς καλὴν τιμὴν.

— Ἀσπάζομαι πληρέστατα τὴν ἰδέαν σου, προσέθηκεν ὁ Παῦλος. Τὸ κτήμα των Τεσσάρων Καρυῶν θὰ ἦνε προωρισμένον διὰ τὸ τέκνον μας. Τί λέγεις καὶ σύ, Λαύρα;

— Βεβαίως· τῶρα πλέον ἡμεῖς πρέπει νὰ ἐργαζώμεθα δι' αὐτό.

— Ἄλλως τε, κυρία, ἂν ποτε κατὰ τύχην ὁ Παῦλος λάβῃ ἀνάγκην ἀπὸ ἐμέ, εὐχαρίστως θὰ τον βοηθήσω, ἀφοῦ μάλιστα θὰ ἦμαι καὶ μόνος ἕνεκα τῆς ἀπουσίας τῆς συζύγου μου.

— Φαίνεται ὅτι θ' ἀναχωρήσῃ εἰς Παρισίους ἡ Αὐγουστίνη, διὰ νὰ διέλθῃ ὀλίγον καιρὸν μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς;

— Ὁχι, θὰ μεταβῆ εἰς τὰ λουτρά τῆς Γερμανίας.

— Καὶ δὲν θὰ τὴν συνοδεύσετε;

— Δυστυχῶς, δὲν εἰμπορῶ. Ἡ παρούσα μου εἰς Haussois εἶνε ἀναγκαία κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ὅσον οὐδέποτε. Ἡ ἀφέλεια ἐκεῖνη τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου μεταξὺ των ἐργατῶν μου δυστυχῶς ἀπὸ τινος ἤρξκετο χαλαρομένη. Κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν τὸ καπηλεῖον τοῦ ἀθλίου ἐκεῖνου Μουλαβοῶν πληροῦται ἀπὸ οἰνοπότας· τὸ κακὸν ἤρξκε νὰ λαμβάνῃ διαστάσεις καὶ πρέπει νὰ το πολεμήσω τῶρα εἰς τὴν ἀρχὴν του. Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἀπέλυσα δύο ἐκ των ἐργατῶν μου, τοὺς ὁποίους εἶδον μεθυσμένους μὲ τὴν ἰδέαν μὴ πως σωφρονισθῶσι καὶ οἱ ἄλλοι. Ἄλλ' εἰς μάτην, τὸ κακὸν δὲν περιορίσθη. Ὁ ἀπαθήσω διὰ τελευταίαν φορὰν νὰ τοὺς ἐπαναφέρω εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν καὶ θὰ τοὺς κάμω νὰ ἐννοήσουν ποία διαφορὰ μεταξὺ τῆς παρελθούσης καὶ τῆς παρούσης ζωῆς των. Ἄν ἀποτύχω, θὰ ἐκλέξω τοὺς μᾶλλον ἐντίμους, τοὺς μᾶλλον ἀφωσιωμένους εἰς τὸ ἔργον των καὶ πιστοὺς εἰς τὸ καθήκον των καὶ τοὺς ἄλλους θὰ ἀπολύσω.

πέμφω. Δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι ἡ θέσις μου τότε δὲν θὰ ἦνε εὐάρεστος· θὰ ἐπισύρω τὴν κοινὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὸ μῖσος. Φρονῶ ὅμως ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὀπισθοχωρήσω ἀπέναντι οὐδενὸς φόβου, ὅπως ἐπαναφέρω καὶ πάλιν τὰ ἀρχαῖα ἦθη καὶ ἔθιμα εἰς ἐκείνους, τοὺς ὁποίους πάντοτε ἐθεώρησα ὡς ἴδια τέκνα μου.

— Καὶ θ' ἀναχωρήσῃ μόνη ἡ κυρία Κουρσὺ ;

— Θὰ ἐνωθῇ μετὰ τῆς νεαρᾶς κομησσοῦς Δὲ Μκιζονφόρτ, ἡ ὁποία εἶνε ἤδη εἰς Ἔμς.

Ἡ Λαύρα δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπιφέρῃ οὐδεμίαν παρατήρησιν. Οὐχ ἦττον, καὶ τοι εὐκόλως ἐννοήσασα τὴν πληγὴν, ἥτις κατέτρωγε τὴν εὐγενῆ καρδίαν τοῦ Κουρσὺ, ἀπέσχε σκοπιμῶς τοῦ ν' ἀναφέρῃ τι περὶ αὐτῆς.

— Ἡξεύρεις τί πρέπει νὰ κάμῃς, διαρκούσης τῆς ἀπουσίας τῆς συζύγου σου; ὑπέλαθεν ὁ Παῦλος. Νὰ ἔρχεσαι νὰ δειπνῶμεν καθ' ἑκάστην μαζῇ εἰς τὸν κῆπον. Θὰ ἐξερχώμεθα μαζῇ εἰς τὸ κυνήγιον καὶ ἔπειτα θ' ἀκούωμεν τὴν Σοφίαν, ἡ ὁποία θὰ νανοῦρίζῃ τὸ μικρὸν τῆς. Οὐδέποτε θὰ ἤκουσες ὠραιότερον καὶ θελκτικώτερον νανοῦρισμα. ὦ! νὰ ἔλθῃς, Κουρσὺ, νὰ ἔλθῃς.

— Δέχομαι μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως. Ἡ ἰδέα ὅτι εἰσθε εὐτυχεῖς θὰ με ἀνακουφίξῃ ἐπ' ὀλίγον ἐκ τῶν φροντίδων μου καὶ τῶν κόπων μου... Θέλω νὰ με θεωρῆτε οὐχὶ ὡς φίλον, ἀλλ' ὡς ἀδελφόν.

Καί, ταῦτα εἰπὼν, ἐστέναξεν ἐκ βάθους ψυχῆς. Ἡσθάνετο ὅτι ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ, ἐν ἣ ἐβασίλευεν ἡ εὐτυχία, θὰ εὕρισκεν ἀνακούφισιν καὶ ἀγάπην, τῶν ὁποίων ἡ καρδιά του εἶχεν ἀπόλυτον ἀνάγκην.

Ὁ δυστυχῆς! πόσον ἐζήλευε τὴν εὐτυχίαν των! Ὁ Παῦλος ἔζη διὰ τὴν Λαύραν καὶ ἡ Λαύρα διὰ τὸν Παῦλον· τὸ δὲ βρέφος ἐκεῖνο, τοῦ ὁποίου ἡ γέννησις ἦνωσε δι' ἀρρήκτων δεσμῶν τὰς καρδίας των, ἐπεσφράγιζεν ἐτι μᾶλλον τὴν ἀμοιβαίαν αὐτῶν ἀγάπην. Αὐτὸς δὲ τί εἶχεν; Μίαν σύζυγον, ὠραίαν μὲν, ἀλλ' ἐλαφρόνουν, προτιμῶσαν μᾶλλον νὰ βλέπῃ τὸν σύζυγόν τῆς πᾶσχοντα ἢ ν' ἀποπέμψῃ μίαν θαλαμηπόλον τῆς σύζυγον, ἥτις ἐγκατέλειπεν αὐτὸν ἀδιαφόρως ἢ μᾶλλον μετὰ χαρᾶς, ὅπως μεταβῇ χάριν ἀπλῆς ἀναψυψῆς εἰς ξένας χώρας, εἰς Ἔμς, εἰς Βισβάνδην καὶ εἰς ἄλλας τῆς Γερμανίας ἐπαρχίας, σπαταλῶσα τὸ χρῆμα, τὸ ὅποιον ἐκερδήθη διὰ τοῦ ἰδρωτὸς τοσοῦτων ἀνθρώπων, ἐνῶ ὁ σύζυγός τῆς, μὲ καρδίαν συντηρημένην, θὰ ἠγωνίζετο ὅπως ἐπαναφέρῃ τὴν εὐτυχίαν εἰς ἐκείνους, ὑπὲρ τῶν ὁποίων ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη ἐκοπίασε καὶ τοὺς ὁποίους αὐτὴ διέφθειρεν ἐν δικαστήματι δύο ἐτῶν.

Ἄλλ' ὁ κύριος Κουρσὺ ἠγάπα ἐμμανῶς τὴν σύζυγόν του μὲ ὅλα τὰ ἐλαττώματα, τὰ ὁποία τὸ ὀξύτατον βλέμμα του διεγίνωσκεν ἐν αὐτῇ, καὶ τὰ ὁποία, φεῦ! ἐνόμιζε διαβατικά. Ἀπέδιδε δὲ τὴν αἰτίαν τῶν ἐλαττωμάτων τῆς εἰς τὴν νεότητά τῆς ἢ μᾶλλον εἰς τὸ δυσανάλογον τῆς

ἡλικίας μεταξὺ αὐτοῦ καὶ αὐτῆς, ἐνῶ ἡ Λαύρα καὶ ὁ Παῦλος ὠμίλου τὴν αὐτὴν γλῶσσαν, τὴν γλῶσσαν τῶν εἰκοσίων ἐτῶν, πλήρη τρυφερότητος καὶ περιπαθείας, εὐέλπιδος μέλλοντος καὶ ὄνειροπόλου εὐτυχίας.

Ἡ Αὐγουστίνη ἦτο νέα, αὐτὸς δὲ μεσήλιξ. Φεῦ! Ὅποια διαφορά!

Αἱ ὑποθέσεις του ἠνάγκαζον μὲν αὐτὸν νὰ μείνῃ εἰς Haussois, ἀλλὰ δὲν εἶχε καὶ τὸ δικαίωμα νὰ κρατήσῃ παρ' αὐτῷ ἀκουσάν τὴν σύζυγον του.

Ἄλλὰ μήπως δὲν μετέβαινον εἰς τὰ λουτρά ὄλαι αἱ κυρίαὶ ἀπὸ τῆς ἀνωτέρας μέχρι τῆς κατωτέρας τάξεως;

Τί παράδοξον λοιπὸν ἂν καὶ αὐτὴ μετέβαινε ἐκεῖ;

Ἄλλὰ θὰ ἔμενε μόνος· ἐν τῇ μονῶσει ὁμῶς ὦν, θὰ ἐνεπιστεύετο τὰς λύπας του εἰς δύο εἰλικρινεῖς καὶ ἀφωσιωμένους φίλους του, τῶν ὁποίων ἡ εὐτυχία ἐπέχυνε βάλαμον εἰς τὴν ἀλγοῦσαν καρδίαν του.

Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι ὁ Παῦλος δὲν ἔβλεπε τὴν Αὐγουστίνην μὲ ὄμμα εὐχάριστον καὶ ἀπέφραυεν ἐπ' ὅσον ἐδύνατο τὰς σχέσεις αὐτῆς, διότι, ἐννοήσας τὸν χαρακτῆρά τῆς, ἐφοβετο μὴ δηλητηριάσῃ καὶ τὴν ἀθῶαν καὶ τρυφερὰν τῆς Λαύρας καρδίαν τοῦτο δὲ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐννοήσῃ ἡ Αὐγουστίνη καὶ ἐγέλα διὰ τὴν ἀνοησίαν αὐτοῦ.

— Θὰ εἰσθε πολὺ διαφορετικὴ ἂν εἴχετε τέκνα, ἐτόλμησε νὰ τῇ εἴπῃ ἡμέραν τινα ὁ Παῦλος.

— Βεβαίως· ἀλλὰ δὲν θὰ ἐγίνοντο χάριν αὐτῶν οὔτε τροφός, οὔτε ὑπηρέτρια, ἀπήντησεν ἡ Αὐγουστίνη.

— Ἐχετε ἄδικον, ὑπέλαθεν ἀπαθῶς ὁ Παῦλος. Ἡ γυνή, διὰ νὰ ἦνε ἀληθῆς μήτηρ, πρέπει νὰ γίνῃ χάριν τῶν τέκνων τῆς καὶ τροφός καὶ ὑπηρέτρια καὶ διδάσκαλος ἐν ἀνάγκῃ. Ἄνευ αὐτῶν δὲν θὰ δυνηθῆ ποτε νὰ ἀναθρέψῃ καλὰ παιδιὰ.

— Διάβολε, ἀπήντησεν ἡ Αὐγουστίνη, λοιπὸν καὶ ἐγὼ δὲν ἔγεινα καλῆ, διότι ἡ μήτηρ μου ἀπέθανε κατὰ τὸν τοκετόν.

— Ἰσως, ὑπέλαθε ψυχρῶς ὁ Βαρθιέ.

— Βλέπω ὅτι δὲν σκέπτεσθε καλὰ, κύριε Παῦλε.

— Δὲν σκέπτομαι καλὰ, διότι ἀγαπῶ τὴν ἀλήθειαν.

— Ἀλλοίμονον! προσέθηκεν ἡ Αὐγουστίνη, μὲ αὐτὰς τὰς ἰδέας σας!..

Ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἡ Αὐγουστίνη σπανίως ἐπεσκέπτετο τὴν Λαύραν, καίτοι αὐτὴ προσεπάθησε ν' ἀνακαλύψῃ τὴν αἰτίαν, ἀλλὰ δὲν ἐδυνάθη. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι ἡ Αὐγουστίνη δὲν συνεδιβάζετο πλέον μετὰ τῆς Λαύρας.

Οὐχ ἦττον ὁ κύριος Κουρσὺ ἠγάπα ἀπὸ καρδίας τὸν Παῦλον καὶ ἐξετίμα ὑπερβαλλόντως τὴν Λαύραν. Ἡσθάνετο δι' αὐτὴν ἀδελφικὴν ὄντως ἀγάπην καὶ, ὅτε ἀπεχωρίζετο αὐτῆς, ἡ καρδιά του ἐπληροῦτο βαθυτάτης λύπης, καὶ δὲν ἔπαυεν ἐκθειάζων τὰ προτερήματα αὐτῆς ἐνώπιον τῆς συζύγου του, ἥτις ἠκροῦτο αὐτοῦ μειδιῶσα καὶ ἀνάλητος.

Ἡμέραν τινα, ὅτε ὁ κύριος Κουρσὺ ἐ-

πανήρχετο ἐκ τῶν φίλων του εἰς τὸ ἐργοστάσιόν του καὶ εἰσῆρχετο εἰς τὴν αὐλήν, εἰς τῶν καλλιτέρων ἐργατῶν του ἐσταμάτησεν αὐτόν.

— Εἰμπορεῖτε νὰ μ' ἀκούσετε μίαν στιγμὴν, κύριε; τὸν ἠρώτησε.

— Διατί ὄχι, Κάρολε; Καὶ μάλιστα ἀφοῦ εἶμαι τόσον εὐχαριστημένος ἀπὸ ἐσὲ διὰ τὴν κληρὴν διαγωγὴν, τὴν ὁποίαν ἐδειξες πάντοτε. Ἐλθέ.

Καί, ταῦτα εἰπὼν, εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ἐργάτου.

— Τί θέλεις ἀπὸ ἐμέ, φίλε μου;

— Ἐν πιστοποιητικόν, κύριε, διότι θὰ φύγω ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιόν σας.

— Σὺ, Κάρολε, θὰ φύγῃς! Καὶ διὰ ποῖον λόγον; Μήπως δυσηρεστήθης εἰς τίποτε; Εἰπέ μοι.

— Ὅχι; κύριε, πάντοτε ὑπῆρξες ἀγαθὸς πρὸς ἡμᾶς. Ἄλλ' ἡ αἰτία τῆς ἀναχωρήσεώς μου εἶνε βαθεῖα λύπη, ἡ ὁποία κατατρώγει τὴν καρδίαν μου.

— Καὶ διατί δὲν ἐκμυστηρεύεσαι καὶ εἰς ἐμέ αὐτὴν τὴν λύπην, Κάρολε;

Ὁ νέος ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν. Τὰ χεῖλη του διεστέλλοντο σπασμωδικῶς, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν πλήρεις δακρύων.

— Ναί, κύριε, εἶπεν ἐπὶ τέλους, θὰ σας ἐκμυστηρευθῶ τὴν λύπην, ἡ ὁποία μὲ κατατρώγει. Ἀγαπῶ μίαν νέαν, τῆς ὁποίας ὁ πατὴρ ἦτο φίλος τοῦ πατρός μου. Ἀπεράσιστα νὰ τὴν νυμφευθῶ καὶ ἐπεφόρτισα τὸν γέρω-Πισῶ νὰ τὴν ἐρωτήσῃ ἂν δέχεται τὴν πρότασίν μου.

— Λοιπὸν;

— Κατ' ἀρχὰς ἠρνήθη.

— Ἐπρεπε νὰ περιμένῃς· αἱ νέαι εἶνε πάντοτε δειλαὶ καὶ ὀλίγον ἰδιότροποι... .

— Ἐπερίμενα, κύριε, ἀφοῦ μάλιστα καὶ ὁ Πισῶ μὲ παρεκίνησε εἰς τοῦτο... Ἄλλὰ δυστυχῶς ὅλα τὰ πράγματα ἔλαβον μεγάλην μεταβολὴν εἰς τὸ ἐργοστάσιον.

Προσεπάθησα νὰ τα λησμονήσω ὅλα... νὰ κλείσω τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ νὰ μὴ πιστεύω εἰς ὅ,τι ἔλεγον διὰ τὴν Μαριέλλαν, ἡ ὁποία μοῦ εἶχε καταπληγῶσει τὴν καρδίαν. Ἄλλὰ τέλος πάντων... Ἐννοεῖτε, κύριε, ὅτι ἐγὼ δὲν θέλω νὰ τὴν κατηγορήσω, οὔτε νὰ παραπονεθῶ· ὅ,τι ἔγεινεν, ἔγεινεν... ἀλλὰ ἡ Μαριέλλα δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ πλέον σύζυγός μου... καὶ μολονότι ἀναγνωρίζω τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων αὐτῶν, δὲν εἰμπορῶ νὰ πιστεύσω ὅτι αὐτὴ ἠθέλησε νὰ μὲ καταστήσῃ δυστυχῆ καὶ ν' ἀγαπήσῃ ἄλλον... .

— Πτωχὲ νέε! Καὶ τώρα τί σκέπτεσαι νὰ κάμῃς;

— Νὰ καταταχθῶ στρατιώτης, κύριε.

— Ὅχι, φίλε μου, ὄχι, μὴ το κάμῃς αὐτό. Πρέπει νὰ μείνῃς εἰς τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν ἔχεις. Εἶσαι μόνος τριακόνητα ἐτῶν καὶ πρέπει νὰ σκεφθῇς ὅτι εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν οἱ ἄνθρωποι δὲν κάμνουν ἀνοησίας. Ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι πολλαὶ νέαι, ὡς ἡ Μαριέλλα, καὶ καλλιτέραι ἀπὸ αὐτῆν, καὶ εἰμπορεῖς ἐξαίρετα νὰ ἀγαπήσῃς μίαν ἀπὸ αὐτὰς, ἡ ὁποία νὰ σε κάμῃ εὐτυχῆ... . Ἄ! ὄχι· ἐγὼ σου ὑπόσχομαι

— Πτωχὲ νέε! Καὶ τώρα τί σκέπτεσαι νὰ κάμῃς;

— Νὰ καταταχθῶ στρατιώτης, κύριε.

— Ὅχι, φίλε μου, ὄχι, μὴ το κάμῃς αὐτό. Πρέπει νὰ μείνῃς εἰς τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν ἔχεις. Εἶσαι μόνος τριακόνητα ἐτῶν καὶ πρέπει νὰ σκεφθῇς ὅτι εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν οἱ ἄνθρωποι δὲν κάμνουν ἀνοησίας. Ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι πολλαὶ νέαι, ὡς ἡ Μαριέλλα, καὶ καλλιτέραι ἀπὸ αὐτῆν, καὶ εἰμπορεῖς ἐξαίρετα νὰ ἀγαπήσῃς μίαν ἀπὸ αὐτὰς, ἡ ὁποία νὰ σε κάμῃ εὐτυχῆ... . Ἄ! ὄχι· ἐγὼ σου ὑπόσχομαι

ὅτι θὰ σε σώσω· σὺ ὅμως θέλω νὰ μὲ βοηθήσῃς διὰ νὰ σώσω καὶ τὴν Μαριέλλα.

Ὁ Κάρολος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ποῖος ἀπὸ τοὺς συναδέλφους σου νομίζεις ὅτι εἶνε καλλίτερος ἀπὸ ἐσέ ;

— Ἀχ! ἂν ἐπρόκειτο ἀπὸ συναδέλφους μου, κύριε, θὰ ἤμην ὀλιγώτερον δυστυχής. Ἀλλὰ ἡ Μαριέλλα ἐπίστευσεν εἰς τοὺς λόγους ἐνὸς νέου, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ εἰς ἕν ἀπὸ τὰ γειτονικά μας χωρία. . .

Τώρα γνωρίζεις, κύριε, ὅτι ἀφότου ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος Μουλαβοῶν ἠνέφεξε τὸ κατηραμένον ἐκεῖνο καπηλειὸν του καὶ ἤρχισε τοὺς χοροὺς καὶ τὰ ἄσματα, ὅλοι οἱ ἐργολάβοι τῶν πέριξ χωρίων ἔρχονται διὰ νὰ γλυκοκυτάζουσι τὰς θυγατέρας τῶν ἐργατῶν καὶ νὰ χορεύουν μετ' αὐτάς. Αὐτοί, κύριέ μου, καθὼς ἤξευρες, ἐνδύονται πολὺ καλλίτερα ἀπὸ ἡμᾶς καὶ ἔχουν τὸ μέλι εἰς τὸ στόμα. Λέγουν εἰς αὐτάς ὅτι θὰ τὰς νυμφευθῶσι καὶ ἄλλα πολλὰ ἀπὸ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα συνειθίζουσιν οἱ ἄτιμοι ἄνθρωποι, ἕως ὅτου νὰ τὰς καταφέρουσι. . . καὶ ἔπειτα τὰς ἀφίνουν εἰς τοὺς δρόμους. Οἱ ἄτιμοι! παίζουσιν μετ' τὴν τιμὴν αὐτῶν τῶν ἀθῶων πλυσμάτων. . . Τέλος πάντων ἡ Μαριέλλα ἐπίστευσεν εἰς τοὺς λόγους ἐνὸς ἀπατεῶνος καὶ ἐπεριφρόνησεν ἐμέ, ὁ ὁποῖος εἶχαν καλοὺς σκοποὺς δι' αὐτήν.

Ὁ κύριος Κουρσὺ ὕψωσεν ὀργίλως τὸν γρόνον του καὶ ἐκτύπησε τὴν τράπεζαν.

— Ἦ ἄτιμος! ἀνέκραξε, τί παραδειγμα θὰ δώσῃ καὶ εἰς τὰς ἄλλας ; . . Δὲν πρέπει νὰ μείνῃ πλέον ἐδῶ, θὰ διαφθεῖρῃ καὶ τὰς ἄλλας.

— Ὡ! κύριέ μου, εἶπεν ὁ Κάρολος, ἡ πρώτη, ἡ ὁποία ἔδωκε τὸ κακὸν παραδειγμα εἶνε ἐκεῖνη ἡ παρισινὴ θαλαμηπόλος, ἡ ὁποία ἐνδύεται, ὅπως αἱ μεγάλαι κυραῖ.

— Ἀλλὰ τί νὰ κάμω ; ἔλεγεν ὁ κύριος Κουρσὺ, τί νὰ κάμω ;

— Νὰ φανῆς καλός, ὅπως πάντοτε, δι' αὐτὴν τὴν πτωχὴν νέαν, τὴν Μαριέλλαν, κύριε· μὴ τὴ ἀφαιρέσετε τὴν προστασίαν σας. . .

— Κάρολε, αὐτὸ σοὶ το ὑπόσχομαι, πρὸς χάριν σου. Ἀλλὰ πρέπει νὰ φύγῃ ἀπ' ἐδῶ.

— Ἀλλὰ συγχωρήσατέ μοι, κύριε, νὰ σας εἶπω ὅτι τότε πλέον ἐκεῖνος ὁ ἄτιμος ὁ διαφθορεὺς τῆς θὰ τὴν ἀφήσῃ εἰς τοὺς δρόμους, διότι θὰ τὴν εὕρῃ ἔρημον καὶ ἐλεεινὴν. . . Αὐτὴ, καθὼς γνωρίζεις, δὲν ἔχει οὔτε γονεῖς, οὔτε περιουσίαν, αὐτὸς δὲ τὴν ἀγαπᾷ, ὡς ἐπληροφόρηθην. Ἄν ἤξευρα ὅτι εἶνε καλὸς καὶ ὅτι εἰμπορεῖ νὰ τὴν κάμῃ εὐτυχῆ, θὰ τῆς ἐδίδα χίλια τάλληρα, τὰ ὁποῖα ἔχω εἰς τὸ ταμεῖον τῶν οἰκονομιῶν καὶ ἕν μικρὸν κτήμα εἰς τὸ χωρίον μου. Ἀλλὰ τί νὰ εἶπῶ κ' ἐγώ ;

— Ὅσον ἀφορᾷ, φίλε μου, ἀπήντησεν ὁ κύριος Κουρσὺ, περὶ τοῦ γάμου τῆς Μαριέλλας, αὐτὸ ἀποβλέπει μόνον ἐμέ. Θέλεις νὰ ἐμπιστευθῆς εἰς ἐμέ ὡς εἰς πατέρα, εἰς φίλον ;

— Βεβαίωτατα, ἀπήντησεν ὁ Κάρολος.

— Λοιπὸν μετὰ τρεῖς ἡμέρας θὰ σοι εἶπω τί πρέπει νὰ πράξωμεν διὰ τὴν δυστυχῆ αὐτὴν νέαν.

— Ὡστε μετὰ τρεῖς ἡμέρας μοι ἐπιτρέπετε ; . . .

— Θὰ σε καλέσω ἐγὼ ὁ ἴδιος.

Μόλις δὲ ἀνεχώρησεν ὁ Κάρολος, ὁ κύριος Κουρσὺ ἐκάλεσεν εἰς τὸ δωμάτιόν του τὴν Μαριέλλα, ἥτις εἰσῆλθε μετ' ἑτάωπον ἀγέρωχον καὶ ὑπεροπτικόν. Ἀλλὰ τὸ αὐστηρὸν καὶ συνάμα ἐπαστικὸν βλέμμα τοῦ κυρίου τῆς τοσοῦτον κατετρόμαξεν αὐτήν, ὥστε, ἐρυθρίασασα, ἔμεινεν ἀκίνητος ἐνώπιον αὐτοῦ.

— Δὲν εἶνε ἡ κατάλληλος στιγμή διὰ νὰ σε ἐπιπλήξω, Μαριέλλα, τῆ εἶπεν. Ἦ ἀνάμνησις τοῦ μακαρίτου πατρός σου μετ' ὑποχρεῖ νὰ φανῶ ἐπιεικῆς καὶ συγκαταβατικὸς εἰς σέ. Θέλω λοιπὸν νὰ μοι ἀνοίξῃς τὴν καρδίαν σου ἐλευθέρως καὶ νὰ μοι ὁμολογήσῃς ἂν ἀληθεύουσιν ὅσα διαδίδονται διὰ σέ.

— Δὲν ἔχω ἄλλο νὰ σας εἶπω, κύριε, εἰ μὴ ὅτι μετ' ἀγαπᾷ καὶ μοι ὑπεσχέθη ὅτι θὰ με νυμφευθῆ ὁ υἱὸς τοῦ συμβολαιογράφου τῆς Κουεσονόνης. Τὸν γνωρίζετε ;

— Τὸν Ἀνδρέαν Σπικουέλλον ;

— Ναί, κύριε.

— Θὰ ὑπάγω ἐγὼ ὁ ἴδιος αὐριον νὰ εὕρω τὸν πατέρα εἰς τὸ γραφεῖόν του.

— Ἀχ! κύριε, ἀνέκραξεν ἡ Μαριέλλα, θὰ σοι εἶμαι εὐγνώμων ἐπὶ ζωῆς μου.

— Ὑπάγε τώρα, εἶπεν ὁ Κουρσὺ μετὰ ἡδύς ἀλλὰ καὶ θλιβεροῦ μειδιάματος, ὑπάγε καὶ φρόντισον νὰ ἦσαι φρόνιμος εἰς τὸ ἔξῃς.

Ἦ Μαριέλλα ἐξῆλθε μετ' ἑταρῶντα ὀφθαλμοῦς.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Βενιαμὶν μετέβη εἰς Κουεσονόνην. Ὁ γέρον συμβολαιογράφος μετὰ ἄλλω ὑπολήπτειτο καὶ ἐξετίμα τὸν κύριον Κουρσὺ ὅτε δὲ ἀνήγγειλον εἰς αὐτὸν τὴν ἀφίξιν τοῦ ἐργαστασιάρχου, ἠγέρθη περιχαρῆς καὶ τρίβων τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆ ἰδέᾳ ὅτι ἡ ἐπίσκεψις αὐτῆ θὰ ἦτο δι' αὐτὸν ἐπικερδής.

Ὅχι ἦττον, μόλις εἶδε τὸ αὐστηρὸν καὶ συνωφρωμένον πρόσωπον τοῦ κυρίου Κουρσὺ, πάραυτα ἠννόησεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ σπουδαίων ὑποθέσεων καὶ ἠρώτησεν αὐτὸν ἀνυπετόμως.

— Περὶ τίνος πρόκειται, εὐγενέστατε πελάτα μου ;

— Πρόκειται περὶ τῆς συντάξεως ἐνὸς γαμικοῦ συμβολαίου, ἂν καὶ σεῖς τὸ κρίνετε καλόν, ἀπήντησεν ὁ κύριος Κουρσὺ. Ἦ νέα εἶνε καλὴ καὶ τιμίᾳ, ὁ πατὴρ τῆς ἦτο ἐργάτης μου, ὁ δὲ νέος, ὁ ὁποῖος, ἐννοεῖται, τὴν ἠπάτησεν, ὀλίγον τρελλός, ἀλλ' ὄχι καὶ κακός· ἐπειδὴ δὲ ἡ νέα εἶνε πτωχὴ, δίδω εἰς αὐτὴν ὡς προῖκα εἴκοσι χιλιάδας φράγκων.

— Καὶ ὁ γαμβρός ; . . .

— Οὔτε τὸν εἶδον ἀκόμη. Φαντάζεσθε ὅμως, κύριε Πισκουέλλε, ὅτι θ' ἀρνηθῆ ν' ἀποδώσῃ εἰς τὴν νέαν ταύτην ὅ,τι τῆ ἀφῆρεσεν ;

— Δὲν πρέπει νὰ το κάμῃ, ἂν ἡ νέα ἦνε φρόνιμος.

— Τότε ἐρωτήσατε, κύριε, τὸν υἱὸν σας Ἀνδρέαν τί σκέπτεται νὰ κάμῃ διὰ τὴν δυστυχῆ Μαριέλλαν. . .

— Τὸν υἱὸν μου ; Πῶς ; πρόκειται περὶ τοῦ υἱοῦ μου ;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ἀλλ' ὁ υἱός μου μετὰ τρεῖς μῆνας θὰ νυμφευθῆ τὴν Ἀδελαΐδα Ζαμβλάρδ. Ὅλα εἶνε ἔτοιμα. Ἦ Ἀδελαΐς ἔχει προῖκα τεσσαράκοντα χιλιάδας φράγκων καὶ εἶνε ὑψηλῆς ἀνατροφῆς. Ὁ υἱός μου νὰ νυμφευθῆ μίαν πτωχὴν ἐργάτιδα! Τὸ κατ' ἐμέ, ὄχι μόνον δὲν θὰ συγκατατεθῶ εἰς τοιοῦτον γάμον, ἀλλὰ, καὶ ἂν τον πραγματοποιήσῃ, θὰ τον καταρασθῶ.

— Καὶ τί θέλετε λοιπὸν νὰ γίνῃ ἡ Μαριέλλα ; Ἐπίστευσεν εἰς τοὺς ψευδεῖς λόγους τοῦ υἱοῦ σας καὶ παρεδόθη εἰς αὐτὸν τὸ σφάλμα τῆς ἔγεινε γνωστὸν εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ νυμφευθῆ ἄλλον ἄνδρα.

— Κύριε Κουρσὺ, εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος, καθ' ἐκάστην ἀκούει τις τοιαύτας ἱστορίας. Ἐγὼ θὰ νουθετήσω τὸν υἱὸν μου ν' ἀπέχῃ ἀπὸ τοιαύτας κακῶν πράξεων, διότι ἂν οἱ γονεῖς τῆς Ἀδελαΐδος μάθωσιν αὐτάς, πιθανὸν ν' ἀποσύρῃσι τὸν λόγον των. Ὅση δ' ἀφορᾷ διὰ τὴν νέαν, τί ἄλλο θέλει, ἀφοῦ σεῖς τῆ δίδετε εἴκοσι χιλιάδας φράγκων ;

Ὁ κύριος Κουρσὺ, καίπερ ἐνδομύχως ἠσθάνετο ἀγανάκτησιν διὰ τὴν αἰσχροὴν φιλαυτίαν τοῦ συμβολαιογράφου καὶ διὰ τὴν ἀπάθειαν, μεθ' ἧς ἔκρινε τὴν διαγωγήν τοῦ υἱοῦ του, οὐχ ἤττον, ὅτε μὲν διὰ παρακλήσεων, ὅτε δὲ δι' ἀπειλῶν, προσεπάθησε νὰ πείσῃ τὸν συμβολαιογράφον περὶ τοῦ δικαίου τῶν ἀπαιτήσεών του. Μὴ δυνηθεὶς ὅμως νὰ κατορθώσῃ τι, ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν ἀπρακτος.

Ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ἐργαστάσιον, εὗρεν εἰς τὴν θύραν τὴν Μαριέλλαν.

— Τί σας εἶπε λοιπὸν ὁ κύριος Σπικουέλος ; ἠρώτησεν αὐτὸν ἡ δυστυχὴς νέα.

— Ἠρνήθη.

— Καὶ διὰ ποῖον λόγον ;

— Διότι πρὸ πολλοῦ καιροῦ ἔχει ὑποσχεθῆ τὴν χεῖρα τοῦ υἱοῦ του εἰς ἄλλο ὑποκείμενον.

— Εἰς ἄλλο ὑποκείμενον ; . . Καὶ πῶς χωρὶς τὴν συγκατάθεσιν τοῦ Ἀνδρέου ;

— Μὴ ἐλπίζῃς πλέον τίποτε, Μαριέλλα, ὁ γάμος αὐτὸς θὰ γίνῃ μετὰ τρεῖς μῆνας.

— Πολὺ καλὰ, κύριε, σ' εὐχαριστῶ, ἀπήντησεν ἡ Μαριέλλα ἀταράχως.

Τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην ἡ Μαριέλλα ἐξῆλθε κρυφίως ἐκ τῆς οἰκίας καὶ ἐπὶ ὄρας ὀλοκλήρως ἐπλανάτο πέριξ τῆς οἰκίας τοῦ Μουλαβοῶν. Ἦ καρδία τῆς ἐπαλλεσφοδρῶς. Ἐπὶ τέλους σκια τὶς ἐφάνθη ἐρχομένη ἐκ τῆς ὁδοῦ. Ἦ ἀτυχὴς Μαριέλλα ἔτρεξεν ἀσθμαίνουσα πρὸς αὐτήν.

— Εἶσαι σὺ, Ἀνδρέα ;

— Ναί, ἀπήντησεν ὀξεῖά τις φωνή. Τί ἀνόητος ἰδέα νὰ μοι γράψῃς καὶ συγχρόνως νὰ στείλῃς ἀγγελιαφόρους! Μὲ αὐτάς τὰς ἀνοησίας σου μετ' ἐκθέσεις καὶ τοιουτοτρόπως εἰμπορεῖ νὰ συμβῶσι πολλὰ δυσάρεστα.

— Καὶ ἂν ἀπὸ αὐτὰ τὰ δυσάρεστα θὰ

εἶνε καὶ ἡ διαλύσις τοῦ γάμου σου μετὰ τῆς δεσποινίδος Ζαμπλάρδ . . .

— Καὶ πῶς ἤξεύρεις ; . . .

— "Ἀθλιε! ἀνέκραξεν ἡ Μαριέλλα οὔτε νὰ προσποιηθῆς τοῦλάχιστον γνωρίζεις . . .

— "Ἄλλ' ἔννοεις, ἀγαπητῆ μου, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου ἔπρεπε νὰ σοὶ ὁμολογήσω ὅτι ἡ οἰκογένειά μου, ἡ θέσις μου . . .

— Λοιπὸν τί θέλεις νὰ γίνω ἐγώ; ἠρώτησεν ἡ Μαριέλλα μετ' ἀγρίας φωνῆς.

— Εὐχομαι νὰ μείνης εἰς τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν εἶσαι καὶ τώρα. Ἡ κυρία Κουρσὺ εἶνε ἀγαθὴ καὶ ἐνάρετος· ὅσα καὶ ἂν εἶπον αἱ κακαὶ γλώσσαι διὰ σέ, ἐ! αὐτὰ τὰ πράγματα λησμονοῦνται εὐκόλως . . .

— "Ἄλλ' ἐγὼ θὰ εἰμπορέσω νὰ τα λησμονήσω; Ὅθ' εἰμπορέσω ποτὲ ν' ἀτενίσω ἄλλον ἄνδρα καὶ νὰ ἐλπίσω ἐντιμὸν ἀποκατάστασιν; Δὲν μου ὑπεσχέθης ὅτι θὰ με νυμφευθῆς;

— "Ἐ! ἀφες αὐτὰ τώρα, ἀγαπητῆ μου, διότι καὶ σὺ ἡ ἴδια δὲν ἦτο δυνατόν νὰ πιστεύσης εἰς τοὺς λόγους μου . . . Αὐτὰ τὰ λέγουν ὄλοι οἱ νέοι διὰ νὰ καλύψουν ἀπὸ τὰ βλέμματα τῆς γυναικὸς τὸ λάθος, τὸ ὁποῖον πράττει καὶ τίποτε περιστότερον. Πίστευσόν μοι ὅτι δὲν ἀπατάται κανεὶς εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον . . . Ἐξέτασε τὰ πράγματα ἀπαθῶς καὶ μὴ λαμβάνης δραματικὸν ὕψος· σκέψου ὅτι ἡ ἀνάγκη σοὶ ἐπιβάλλει νὰ ἐξακολουθήσης νὰ ἦσαι φίλη μου καί . . .

— "Ἀθλιε! ἀνέκραξεν ἡ Μαριέλλα, ἐκτοξεύσασα κατ' αὐτοῦ βλέμμα πλήρες ὀργῆς καὶ ἀγανακτικῆς. Ὁ Θεὸς θὰ σε τιμωρήσῃ.

Καί, ταῦτα εἰποῦσα, ἔστρεψεν αὐτῶ τὰ νῶτα καὶ ἔφυγεν, ὡς καταδιωκομένη ἔλαφος, διευθυνθεῖσα εἰς Haussois.

Ἡ δυστυχία! εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της ἐκτὸς ἑαυτῆς καὶ κατεκλιθῆ, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθη νὰ κοιμηθῆ. Συνησθάνετο τὴν βαρῦτητα τοῦ παραπτώματός της, ἕνεκα τοῦ ὁποίου ἡ ζωὴ της θὰ διήρχετο ἐν διηνεκεὶ δυστυχίᾳ καὶ ἀπομονώσει, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐπληροῦντο δακρῶν. Ἡ δυστυχία! μόλις ἠρίθμει δέκα καὶ ὀκτὼ ἀνοιξίεις, καὶ ἐν τούτοις ἀνεγνώρισε τὸ λάθος της, πιστεύσασα εἰς τοὺς λόγους ἑνὸς διεφθαρμένου νέου. Ὄθεν, σταθμίσασα κελῶς τὴν θέσιν της, οὐδόλως ἐσκέφθη ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε οἰκτίρμων καὶ πολυεὐσπλαγχνος, ὅτι ὁ κύριος Κουρσὺ ἐδύνατο εἰς ἐτί νὰ τὴν προστατεύσῃ, καὶ τέλος ὅτι ἡ μετάνοια αὐτῆς ἐδύνατο ἴσως νὰ συγκινήσῃ τὴν καρδίαν τοῦ Καρόλου καὶ νὰ μεταβάλῃ τὴν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐσχημάτισε δι' αὐτήν. Ἐν ἀκαρεὶ ἐνόμισεν ὅτι τὸ πᾶν ἀπώλετο πλέον δι' αὐτήν, ὅτι ὁ κόσμος θεωρεῖ ἤδη αὐτὴν καταρραμένην καὶ ἄτιμον καὶ δὲν ἔσχε τὸ θάρρος νὰ ὑποφέρῃ τοιοῦτον αἴσχος πρὸς ἐξιλέωσιν τοῦ παραπτώματός της.

Τὴν πρωΐαν, ἐγερθεῖσα, ἦτο ὠχρὰ καὶ ἀδύνατος.

"Ὅτε δὲ κατήρχετο τὴν κλίμακα, συνήντησε τὸν κύριον Κουρσὺ, τὸν ὁποῖον νῦν χαρίστησε καὶ πάλιν ἀπὸ καρδίας.

Εἶτα δέ, εἰσελθοῦσα εἰς τὸ ἐργοστάσιον, ἐζήτησε τὸν γέρω-Πισώ . . .

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ γέρων εὐρίσκειτο πλησίον τῆς μηχανῆς, προσπαθῶν νὰ ἐπισκευάσῃ τροχόν τινα αὐτῆς, ὅστις ἐξήρχετο τοῦ ἱμάντος. Ὅτε δὲ ἤκουσε τὴν φωνὴν τῆς Μαριέλλας, καλούσης αὐτόν, ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν δυστυχῆ νέαν.

— Φύγε γρήγορα, κορίτσι μου, καὶ πρόσεχε μὴ μπερδευθοῦν τὰ πόδια σου εἰς τὸ λωρὶ . . .

Ἄλλὰ δὲν ἐπρόφρασε νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του ταύτην, ὅτε ἡ Μαριέλλα, βαλοῦσα γέλωτα σπασμωδικόν, ἔθεσεν ἀμφοτέρους τοὺς πόδας της ἐπὶ τοῦ ἀπαισίου ἐκείνου ἱμάντος, ὅστις, στραφεὶς αἰφνης κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἀνήρπασε τὴν δυστυχῆ νέαν, ἥτις μετ' ὀλίγον ἔπεσεν ἄπνους ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ὁ γέρω-Πισώ ἔβαλε κραυγὴν φοβεράν καὶ ἔτρεξε πλησίον τοῦ πτώματος.

— Δυστυχία μου, δυστυχία μου! ἔλεγε κλαίων ὁ ἀτυχῆς γέρων.

Ἐν ἀκαρεὶ ἄπαντες οἱ ἐργάται ἔτρεξαν πρὸς αὐτὸν καὶ ἐκπληκτοὶ εἶδον τὸ ἀτυχῆς θῦμα. Ὁ Κάρολος, πρὸ τοιοῦτου σπαραξικαρδίου θαύματος, ἔμεινεν ἀναυδὸς καὶ ἠσθάνθη ῥίγος παγερὸν διατρέχον ὅλα τὰ μέλη του.

Ὁ κύριος Κουρσὺ διέσχισε τὸ πλῆθος καὶ εἶδε μετὰ φρίκης τὸ πτῶμα τῆς δυστυχοῦς Μαριέλλας, κείμενον ἐκτάδην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους . . . Μετὰ δὲ τούτου, στρέψας τὸ βλέμμα περὶ αὐτόν, εἶδε τὴν Εὐφροσύνην ἐρχομένην καὶ σπεύσας ἤρπασεν αὐτὴν ἐκ τοῦ βραχίονος· εἶτα δέ, σύρας αὐτὴν ἀποτόμως πρὸ τοῦ πτώματος, ἔδειξε πρὸς αὐτὴν μετὰ βλέμματος βλοσυροῦ τὴν ἀτυχῆ νέαν, ἥτις ἔκειτο ἐκτάδην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Σὺ, σὺ τὴν ἐφόνευες! ἀνέκραξεν ἀγρίως.

Εἶτα δὲ μετὰ ταχύτητος ὁμοίας πιθανῆς ἀνήγειρε τὸ πτῶμα τῆς δυστυχοῦς Μαριέλλας καὶ ἀνέκραξε γεγωνυῖα τῆ φωνῆ

— Φύγετε ὄλοι! φύγετε!

Τὴν ἐπαύριον ἄπασαι αἱ γυναῖκες τοῦ Haussois ἠκολούθησαν κλαίονσαι τὴν κηδεῖαν τῆς Μαριέλλας· ἐκ δὲ τῶν ἐργατῶν, δύο μόνον συνώδευσαν αὐτὴν μέχρι τῆς τελευταίας κατοικίας της· ὁ γέρω-Πισώ καὶ ὁ Κάρολος.

Ἄμφότεροι ἔφερον πένθος.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγουμένον φύλλον.

— Δώσατέ μοι τὸν βραχίονά σας, εἶπεν ὁ Μονσορὼ πρὸς Βουσύ.

Κατήλθε δ' εἰς τὸν κῆπον μετὰ τὴν σύζυγόν του.

— "Ἄ! ἄ! εἶπεν ὁ δουξ, φάνεται ὅτι εἴθε ἐντελῶς καλά.

— Ναί, ἐξοχώτατε, ἐλπίζω δ' ὅτι ταχέως θὰ εἶμαι εἰς κατάστασιν νὰ συνοδεύω πανταχοῦ τὴν κόμησάν.

— Καλὰ! ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ, δὲν πρέπει νὰ κοπιάζητε.

Ὁ Μονσορὼ ἠσθάνετο τὴν ἀκρίβειαν τῆς συστάσεως τοῦ δουκός, ἐπομένως ἐκάθισεν εἰς μέρος, ὁποῖον ἠδύνατο νὰ βλέπῃ πάντοτε τὴν σύζυγόν του.

— Κόμη, εἶπε πρὸς τὸν Βουσύ, ἠθέλετε μὲ ὑποχρεώσαι νὰ συνοδεύητε τὴν κυρίαν δὲ Μονσορὼ μέχρι τοῦ μικροῦ μεγάρου μου τῆς Βασιλλίης; προτιμῶ νὰ ἦναι μάλλον ἐκεῖ ἢ ἐνταῦθα. Ἀπὸ ἀπέσπασα αὐτὴν εἰς τὸ Μεριδὸρ ἐκ τῶν ὀνύχων τούτου τοῦ γυθός, δὲν θέλω ν' ἀφήσω νὰ τὴν καταβροχθήσῃ εἰς τοὺς Παρισίους.

— Ὅχι, κύριε, εἶπεν ὁ Ρεμῆ πρὸς τὸν Βουσύ, ὄχι, δὲν δύνασθε νὰ δεχθῆτε

— Διατί; ἠρώτησεν ὁ Μονσορὼ.

— Διότι ἀνήκετε εἰς τὸν κύριον δ' Ἀνζιού, ὅστις οὐδέποτε θέλει σας συγχωρήσει, ὅτι ἐβουθήσατε τὸν κόμητα εἰς ταύτην τὴν ἐπιχείρησιν.

— Τί μ' ἐνδιαφέρει! ἦτο ἔτοιμος ν' ἀνακορῆζῃ ὁ ὀρμητικὸς νεανίας, ὅτε βλέμμα τοῦ Ρεμῆ ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ σιωπήσῃ.

Ὁ Μονσορὼ ἐσκέπτετο.

— Ὁ Ρεμῆ ἔχει δίκαιον, εἶπε, δὲν ἀρμόζει νὰ αἰτήσω παρ' ὑμῶν τοιαύτην ἐκδούλευσιν· θὰ ὀδηγήσω ἐγὼ αὐτὸς ἐκεῖ τὴν κόμησάν, διότι, αὐριον ἢ μεθαύριον, θὰ εἶμαι εἰς κατάστασιν νὰ κατοικήσω εἰς ἐκείνην τὴν οἰκίαν.

— Τρέλλα, εἶπεν ὁ Βουσύ, θ' ἀπολέσῃτε τὸ ἀξίωμα σας.

— Δυνατόν, εἶπεν ὁ κόμη, ἀλλὰ θὰ διατηρήσω τὴν σύζυγόν μου.

Συνώδευσε δὲ τὴν φράσιν του διὰ συμφροσύσεως, ἥτις ἠνάγκασε τὸν Βουσύ νὰ στεναῆζῃ.

Πραγματικῶς, τὴν αὐτὴν ἐσπέραν, ὁ κόμη συνώδευσε τὴν σύζυγόν του εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Τουρνὲλ οἰκίαν του, τὴν ὁποίαν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται καλῶς γινώσκουσιν.

Ὁ Ρεμῆ ἐβοήθησε τὸν ἀναρρωνύοντα νὰ ἐγκατασταθῇ ἐν αὐτῇ.

Ὡς ἀνὴρ δ' ἀφωσιωμένος, ἐνόησας, ὅτι, ἐν ἐκείνῃ τῇ στενοχώρῳ οἰκίᾳ, ὁ Βουσύ θὰ εἶχε μεγίστην ἀνάγκην αὐτοῦ διὰ τὸν ἀπειλούμενον ἔρωτά του, προσήγγισεν αὐθις εἰς τὴν Γερτρούδην. ἥτις ἤρχισε μὲν νὰ τον κτυπᾷ, κατέληξεν ὁμως νὰ τον συγχωρήσῃ.

Ἡ Ἄρτεμις ἐγκατεστάθη εἰς τὸ ἐπὶ τῆς προσόψεως τῆς οἰκίας δωμάτιόν της, τὸ ὁποῖον ἐχωρίζετο ἀπὸ τοῦ κόμητος, δι' ἐνὸς μόνου διαδρόμου.

Ὁ Βουσύ ἔτιλλε τὴν κόμην του.

Ὁ Σαὶν-Λὺκ ἤξιου, ὅτι αἱ ἐκ μετάξης κλίμακες, ἀφικόμεναι εἰς ὕψιστον βαθμὸν ἐντελείας, ἠδύνατο ν' ἀντικαταστήσῃσι θαυμασίως τὰς βαθμίδας τῶν συνήθων κλιμάκων.

Ὁ δὲ Μονσορὼ ἔτριβε τὰς χεῖράς του καὶ ἐμειδία, ἀναλογιζόμενος τὴν ὀργὴν τοῦ δουκός δ' Ἀνζιού.

ΟΔ'

Ἐπίσκεψις εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ὁδοῦ Τουρνέλ.

Ἡ ἔξαψις παρά τισιν ἀνθρώποις ἀντικαθίστησι τὸ πραγματικὸν πάθος, ὡς ἡ πείνα προσδίδει εἰς τὸν λύκον καὶ τὴν ὕαιναν ποῖόν τι θάρρος.

ὑπὸ τοιοῦτου αἰσθήματος κατελιημένος, ὁ δούξ δ' Ἀνζιού, τοῦ ὁποίου ἡ ὄργη, μὴ ἐπανευρόντος τὴν Ἀρτέμιδα εἰς τὸ Μεριδὸρ, εἶναι ἀπερίγραπτος, ἐπέστρεψεν εἰς τοὺς Παρισίους· ἤρατο σχεδὸν ἐκείνης τῆς γυναικός, ἀκριβῶς διότι ἀπῆγον αὐτήν.

Ἐκ τούτου ἔπεται, ὅτι τὸ κατὰ τοῦ Μονσορώ μῖσός του, χρονολογούμενον ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐπέισθη, ὅτι ὁ κόμης ἠπάτα αὐτόν, τὸ μῖσός του, λέγομεν, εἶχε μεταβληθῆ εἰς εἶδος ὀργῆς τόσον μᾶλλον ἐπικινδύνου, ὅσον ὁ δούξ εἶχε δοκιμάσει τὸν ἐνεργητικὸν χαρακτῆρα τοῦ κόμητος, ἐπομένως ἦτο ἔτοιμος νὰ κτυπήσῃ πρὶν ἢ προκαταληφθῆ ὑπὸ τοῦ κόμητος.

Ἐτέρωθεν, ὁ δούξ οὐδαμῶς εἶχε παραιτηθῆ τῶν πολιτικῶν ἐλπίδων του· ἡ δὲ περὶ τῆς ἰσχύος του βεβαιότης ἐμεγαλοποίησεν ἐκυτόν ἐνώπιον τῶν ἰδίων ὀφθαλμῶν του. Μόλις, λοιπόν, ἀφικόμενος εἰς τοὺς Παρισίους, ἐπανάλαβε τὰς σκοτίους καὶ καταχθονίους μηχανορραφίας του.

Ἡ στιγμή ἦτο εὐνοϊκὴ· πολλοὶ τῶν ἀφιλοπευμένων συνωμοτῶν, οἵτινες ἀφοσιοῦνται εἰς τὸν νικητὴν, καθησυχᾶσαντες ἐκ τοῦ θριάμβου, τὸν ὁποῖον ἡ ἀδυναμία τοῦ βασιλέως καὶ ἡ πονηρία τῆς Αἰκατερίνης προσεπόρισαν εἰς τοὺς Ἀνδεγαυοὺς, περιστοιχίζον τὸν δούκα δ' Ἀνζιού, συνονοῦντες, δι' ἀνεπιλήπτων, ἀλλ' ἰσχυρῶν νημάτων, τὴν ὑπόθεσιν τοῦ πρίγκηπος μετὰ τῆς τῶν Γκίζη, οἵτινες συνετῶς ἔμενον κατὰ μέρος καὶ ἐτήρουν σιγὴν, ἥτις μεγάλως ἐφόβιζε τὸν Σχικῶ.

Ὁ δούξ δὲν ἐνεπιστεύετο πλέον τὸν Βουσύ εἰς τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις του μετὰ τὴν αὐτῶν ἐπεκράτει ἀπλῶς φιλικὴ ὑποκοίσις. Ὁ πρίγκηψ εἶχε συναισθανθῆ ἀόριστόν τινα ταραχὴν ἐκ τῆς εἰς τὸν οἶκον τοῦ Μονσορώ παρουσίας τοῦ νεανίου καὶ ἦτο κατ' αὐτοῦ δυσηρεστημένος διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ δυσπίστου Μονσορώ ἐπιδεικνυομένην πρὸς αὐτὸν ἐμπιστοσύνην.

Ὁ δούξ ἐθουρβεῖτο ἐπίσης ἐκ τῆς φαιδρυνούσης τὸ πρόσωπον τῆς Ἀρτέμιδος χαρᾶς.

Ἐγίνωσκεν, ὅτι τὰ ἀνθη χρωματίζονται καὶ προσλαμβάνουσιν ἄρωμα ὑπὸ τοῦ ἡλίου, αἱ δὲ γυναῖκες ὑπὸ τοῦ ἔρωτος. Ἡ Ἀρτεμις ἦτο προφανῶς εὐδαίμων, εἰς δὲ τὸν διαρκῶς μοχθηρὸν καὶ φιλύποπτον πρίγκηπα, ἡ ἄλλοτρία εὐτυχία ἐφαίνετο ἐχθρότης.

Γεννηθεὶς πρίγκηψ καὶ γενόμενος ἰσχυρὸς διὰ σκοτίας καὶ σχολιάς ὁδοῦ, ἀπόφασιν ἔχων νὰ ποιῆται χρῆσιν τῆς βίας εἴτε πρὸς καλλιέργειαν τῶν ἐρώτων του, εἴτε εἰς τὰς ἐκδικήσεις του, ἀφ' οὗ ἡ βία ὑπῆρξεν αὐτῷ ἐπιτυχής, ἄλλως δὲ λαμ-

βάνων καταλλήλους συμβουλὰς παρὰ τοῦ Αὐριλύ, ὁ δούξ ἐσκέφθη, ὅτι ἤθελεν εἶναι δι' ἐκυτόν αἰσχυνητὸν νὰ βλέπῃ παρακλυομένην τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πόθων ὑπὸ τοσοῦτον γελόιον προσκομμάτων, ὅποια εἶναι ἡ ζηλοτυπία συζύγου καὶ ἡ ἀποστροφή γυναικός.

Μετὰ ὑπνον τεταραγμένον κακῶν ὀνειρων, ἠσθάνθη, ὅτι οἱ πόθοι του κατέστησαν ἀγαλίνωτοι καὶ διέταξε νὰ ἐτοιμάσῃ τοὺς ἵππους του, ὅπως ἐπισκεφθῆ τὸν Μονσορώ.

Οὗτος, ὡς γνωστόν, εἶχε μετοικήσει εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Τουρνέλ οἰκίαν του.

Ὁ δούξ ἐμειδίασεν εἰς τοῦτο τὸ ἀγγελμα, διότι ἦτο παρῳδία τῆς ἐν Μεριδὸρ κωμωδίας.

Ἠρώτησεν, ἀλλὰ κατὰ τύπον, ποῦ ἔκειτο ἐκείνη ἡ οἰκία, ἀφοῦ δὲ τῷ ἀπεκρίθησαν, ὅτι ἔκειτο ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, στραφείς πρὸς τὸν Βουσύ:

— Ἀφοῦ εἶναι εἰς τὴν ὁδὸν Τουρνέλ, εἶπεν, ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὴν ὁδὸν Τουρνέλ.

Ἡ συνοδία ἐξεκίνησε καὶ ταχέως ἄπασα ἡ συνοικία ἐθουρβήθη ἐκ τῆς παρουσίας τῶν εἰκοσι τεσσαρῶν ὠραίων εὐπατριδῶν, οἵτινες, συνήθως, ἀπετέλουν τὴν ἀκολουθίαν τοῦ πρίγκηπος καὶ ὧν ἕκαστος παρηκολουθεῖτο ὑπὸ δύο θεραπόντων καὶ τριῶν ἵππων.

Ὁ πρίγκηψ ἐγίνωσκε καλῶς τὴν οἰκίαν καὶ τὴν θύραν, οὐχ ἤττον δ' αὐτοῦ ἐγίνωσκεν αὐτὴν ὁ Βουσύ.

Ἀμφότεροι ἔστησαν πρὸ τῆς θύρας, εἰσῆλθον εἰς τὴν εἴσοδον καὶ ἀνῆλθον τὴν κλίμακα, ἀλλ' ὁ μὲν πρίγκηψ εἰσῆλθεν εἰς τὰ δωμάτια, ὁ δὲ Βουσύ ἔμεινεν εἰς τὸν πρόδομον.

Ἐνεκα τούτου, ὁ μὲν προνομιούχος φαινόμενος πρίγκηψ εἶδε μόνον τὸν Μονσορώ, ὅστις ἐδέχθη αὐτόν, κατακεκλιμένος ἐπὶ μακροῦ ἀνακλίντρου, ὁ δὲ Βουσύ ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτις ἔθλιψεν αὐτὸν ἐρωτικώτατα, ἐνῶ ἡ Γερτρούδη παρεφύλαττεν.

Ὁ φύσει ὠχρὸς Μονσορώ ἐγένετο πελιδνός, ἅμα ὡς ἰδὼν τὸν πρίγκηπα, ὅστις ἦτο τρομερὸν δι' αὐτὸν φᾶσμα.

— Ἐξοχώτατε! εἶπε φρικῶν ἐκ τῆς δυσαρσεκείας, ἐξοχώτατε, εἰς τὴν πενιχρὰν ταύτην οἰκίαν! τῆ ἀληθείας, μοὶ περιποιεῖτε ὑψίστην τιμὴν.

Ἡ εἰρωνεία ἦτο προφανής, διότι ὁ κόμης ἠκιστα ἐφρόντισεν νὰ περικάλυψη αὐτήν.

Οὐχ ἤττον, ὁ πρίγκηψ δὲν ἐδειξεν, ὅτι ἔδωκε προσοχὴν, ἀλλὰ, πλησιάζας τὸν ἀναρρωννύοντα μὲ τὸ μεϊδιάμα ἐπὶ τῶν χεπέων:

— Ὅπου δῆποτε ἂν ὑπάγῃ πάσχω φίλος μου, εἶπε, θὰ πορεύομαι νὰ πληροφοροῦμαι περὶ αὐτοῦ.

— Πραγματικῶς, πρίγκηψ, ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης εἶπε τὴν λέξιν φίλος;

— Τὴν εἶπον, φίλτατέ μοι κόμη! πῶς ἔχετε;

— Πολὺ καλλίτερα, ἐξοχώτατε ἐγείρομαι, περιπατῶ καὶ, μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας, θὰ εἶμαι ἐντελῶς ὑγιής.

— Ὁ ἰατρὸς παρήγγειλεν ὑμῖν τὸν ἀέρα τῆς Βαστίλλης; ἠρώτησεν ὁ πρίγκηψ μὲ εἰλικρινέστατον τόνον φωνῆς.

— Ναί, ἐξοχώτατε.

— Δὲν διήγητε καλῶς εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Μικρῶν Πατέρων;

— Ὅχι, ἐξοχώτατε· ἐδεχόμην πολλοὺς ἐπισκέπτας, οἵτινες προὔξενον πολὺν θόρυβον.

Ὁ κόμης ἀπήγγειλε τὰς λέξεις ταύτας μὲ τόνον σταθερόν, ὅστις δὲν διέφυγε τὸν πρίγκηπα· οὗτος ὅμως δὲν ἔδειξεν, ὅτι ἔδωκε προσοχὴν.

— Πλὴν νομιζῶ, ὅτι ἐνταῦθα δὲν ἔχετε κῆπον, εἶπεν.

— Ὁ κῆπος μ' ἔβλαπτεν, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Μονσορώ.

— Ἀλλὰ ποῦ περιεδιαβάζετε, φίλτατέ μοι;

— Ἀκριβῶς, ἐξοχώτατε, δὲν περιεδιαβάζον.

Ὁ πρίγκηψ ἔδηξε τὰ χεῖλη του καὶ ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου του.

— Ἡξεύρετε, κόμη, εἶπε μετὰ βραχυεἰαν διακοπὴν, ὅτι πολλοὶ αἰτοῦσι τὸ ἀξίωμα σας παρὰ τοῦ βασιλέως;

— Μπᾶ! καὶ ἐπὶ τίνι προφάσει, ἐξοχώτατε;

— Πολλοὶ ἀξιούσιν, ὅτι εἴσθε νεκρός.

— ὦ! ἐξοχώτατε, εἶμαι βέβαιος, ὅτι θέλετε ἀποκριθῆ, ὅτι ζῶ καὶ ὑπάρχω.

— Ἐγὼ δὲν ἀποκρίνομαι τίποτε· ἀφοῦ θάπτεσθε, φίλτατέ μοι, εἴσθε νεκρός.

Ἐπίσης ὁ Μονσορώ ἔδηξε τὰ χεῖλη του.

— Τί θέλετε, ἐξοχώτατε; εἶπεν ἄς ἀπολέσω τ' ἀξιώματά μου.

— Πραγματικῶς;

— Ὑπάρχουσιν ἕτερα ἀντικείμενα, τὰ ὅποια προτιμῶ.

— Ἄ! εἴσθε πολὺ ἀφιλοκερδής, εἶπεν ὁ πρίγκηψ.

— Οὕτως εἶμαι πεπλασμένος, ἐξοχώτατε.

— Ἀφοῦ οὕτως εἴσθε πεπλασμένος, δὲν θέλετε δυσαρσεστηθῆ, ἐὰν το μάθῃ ὁ βασιλεὺς;

— Τίς θὰ το εἶπει πρὸς αὐτόν;

— Διάβολο! ἐὰν μ' ἐρωτήσῃ, ὀφείλω νὰ τῷ ἐπαναλάβω τὴν ἡμετέραν συνδιάλεξιν.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ἐὰν ἐπανελαμβάνετο πρὸς τὸν βασιλέα πᾶν ὅ,τι λέγεται εἰς τοὺς Παρισίους, δὲν θὰ ἤρκουσιν τὰ ὧτα τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

— Ἀλλὰ τί λέγεται εἰς τοὺς Παρισίους, κύριε; εἶπεν ὁ πρίγκηψ, στραφείς ἀποτομώτατα πρὸς τὸν κόμητα, ὡς ἐὰν ὄφει εἶχε δῆξει αὐτόν.

Ὁ Μονσορώ ἐνόησεν, ὅτι ἡ συνδιάλεξις, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, εἶχε λάθει τροπὴν λίαν σοβαρὰν δι' ἀσθενῆ, μὴ ἔχοντα ἐλευθερίαν ἐνεργείας, ἐπομένως κατέστειλε τὴν ταράττουςαν τὴν ψυχὴν του ὀργὴν, προσλαθῶν δ' ὕψος ἀδιαφόρου:

— Τί ἠξεύρω ἐγὼ, ὁ δυστυχὴς παραλυτικός; εἶπε· τὰ γεγονότα ἀντιπαρέρχονται καὶ ἐγὼ μόνος ἀντιλαμβάνομαι τῆς σκιάς αὐτῶν. Ἐὰν ὁ βασιλεὺς ἦναι

δυσπρεσθημένος, διότι υπηρετῶ αὐτὸν κακῶς, ἔχει ἄδικον.

— Πῶς τοῦτο ;

— Βεβαίως, διὰ τὸ συμβᾶν μοι δυστύχημα...

— Λοιπὸν !

— Πταίει ὀλίγον καὶ ὁ βασιλεὺς.

— Ἐξηγήθητε.

— Διάβολε ! ὁ τραυματίας με κύριος δὲ Σαίν-Λύκ δὲν εἶναι ἐκ τῶν φιλάτων φίλων τοῦ βασιλέως ; Ὁ βασιλεὺς ἐδίδασκεν αὐτῷ τὸν ξιφισμόν, διὰ τοῦ ὁποίου διετρύπησε τὸ στῆθος μου, οὐδὲν δ' ἀντικρούει τὴν σκέψιν, ὅτι δὲν ἐξαπέστειλεν τὸν Σαίν-Λύκ κατ' ἐμοῦ ὁ βασιλεὺς.

Ὁ δούξ δ' Ἀνζιού ἐποίησατο σχεδὸν νεῦμα καταπάσεως.

— Ἐχετε δίκαιον, εἶπεν, ἀλλ' ὁ βασιλεὺς εἶναι βασιλεὺς.

— Μέχρις οὐ πάυση τοῦ νὰ ἦναι, δὲν ἔχει οὕτως ; εἶπεν ὁ Μονσορώ.

Ὁ δούξ ἀνεσκήρτησεν.

— Ἀληθινά, εἶπεν, ἡ δέσποινα δὲ Μονσορώ δὲν συνοικεῖ μεθ' ἡμῶν ;

— Ἐξοχώτατε, κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, εἶναι ἀσθενής, ἄλλως ἤθελε προσέλθει νὰ προσφέρῃ ὑμῖν τὰ ταπεινότερα σεβάσματα τῆς.

— Ἀσθενής ; Ἡ ἀτυχής !

— Ναί, ἐξοχώτατε.

— Ἐκ τῆς λύπης ὅτι πάσχετε.

— Ἐνεκα τούτου καὶ ἔνεκα τῶν κόπων τῆς μετοικήσεως.

— Ἄς ἐλπίσωμεν, ὅτι ἡ ἀδιαθεσία αὐτῆς θὰ εἶναι βραχεῖα, φίλτατέ μοι κόμη. Ἐχετε τόσον ἱκανὸν ἰατρόν.

Ὁ πρίγκηψ ἠγέρθη.

— Εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ Μονσορώ, ὁ φίλτατος Ρεμὴ μ' ἐθεράπευσε θαυμασίως.

— Ἄλλ' αὐτὸς εἶναι ὁ ἰατρός τοῦ Βουσύ !

— Πραγματικῶς, ὁ κόμης μοὶ τον ἔδωκεν, ἐξοχώτατε.

— Εἴσθε, λοιπὸν, στενωῶς συνδεδεμένοι μετὰ τοῦ Βουσύ !

— Εἶναι ὁ καλλίτερος ἢ μᾶλλον ὁ μόνος φίλος μου, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ὁ Μονσορώ.

— Ὑγειαινότε, κόμη, εἶπεν ὁ πρίγκηψ, ἀνεγείρας τὸ ἐκ δαμασκηνοῦ ὑφάσματος προκαπέτασμη.

Ταυτόχρονα καὶ ἐνῶ παρέβαλε τὴν κεφαλὴν διὰ τῆς θύρας, ὁ πρίγκηψ ἐνόμισεν, ὅτι εἶδεν ἄκρον ἐσθῆτος, ἀποκρυπτόμενον εἰς τὸ ἐγγύς δωμάτιον, ἐνῶ ὁ Βουσύ ἐνεφανίσθη αἰφνης εἰς τὴν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ διαδρόμου θέσιν του.

Αἱ ὑπόνοιαι τοῦ δουκὸς ἐμεγαλύνθησαν.

— Ἄς ἀπέλθωμεν, εἶπε πρὸς τὸν Βουσύ.

Οὗτος, χωρὶς ν' ἀποκριθῆ, κατήλθε παραχρῆμα, ὅπως διατάξῃ τοὺς ἀνδρας τῆς ἀκολουθίας νὰ ἐτοιμασθῶσιν, ἀλλ' ὅπως ἀποκρύψῃ ἴσως ἐκ τῶν βλεμμάτων τοῦ πρίγκηπος τὸ ἐρύθημά του.

Ὁ δούξ, μείνας μόνος, προσεπάθησε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον, ἐν ᾧ εἶδε τὸ ἄκρον τῆς ἐσθῆτος, ἀλλ' ὁ Μονσορώ εἶχε παρακολουθήσει αὐτὸν καὶ ἴστατο ὄρθιος ἐπὶ τῆς φλιᾶς τῆς θύρας του.

— Ἡ ὑμετέρα Ὑψηλότης ἐπλανήθη

εἰς τὴν διεύθυνσιν; εἶπε ψυχρῶς ὁ κόμης. — Πραγματικῶς, ὑπετραύλισεν ὁ δούξ, εὐχαριστῶ.

Κατήλθε δὲ τὴν κλίμακα μαινόμενος ἐνδομούχως.

— Καθ' ὅλην τὴν μακρὰν πορείαν των, ὁ δούξ καὶ ὁ Βουσύ δὲν ἀντήλλαξαν λέξιν.

Ὁ Βουσύ ἀπεχωρίσθη τοῦ πρίγκηπος πρὸ τῆς θύρας τοῦ μεγάρου του.

Ἀφοῦ δ' ὁ δούξ εἰσῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν του καὶ ἔμεινε μόνος ἐν τῷ γραφείῳ του, εἰσῆλθεν ὁ Αὐριλὺ ἐν αὐτῷ μυστηριωδῶς.

— Λοιπὸν ! εἶπεν αὐτῷ ὁ δούξ, ἐμυκτηρίσθη ὑπὸ τοῦ συζύγου.

— Ἴσως καὶ ὑπὸ τοῦ ἐραστοῦ, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ κιθαρωδός.

— Τί λέγεις ;

— Τὴν ἀλήθειαν, Ὑψηλότατε.

— Τότε, τελείωνε.

— Ἀκούσατε, ἐξοχώτατε, ἐλπίζω δ' ὅτι θέλετε μὲ συγχωρήσει, ἀφοῦ προέκειτο διὰ τὴν ὑπηρεσίαν ὑμῶν.

— Ἔστω, σὲ συγχωρῶ ἐκ τῶν προτέρων.

— Ἐνήδρευσα ὑπὸ ἐν ὑποστέγασμα τῆς αὐλῆς, ἀφοῦ ἀνήλθετε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κόμητος.

— Ἄ ! ἄ ! καὶ εἶδες ;

— Εἶδον ἐμφανιζομένην γυναικίαν ἐσθῆτα, εἶδον τὴν φέρουσαν αὐτὴν γυναῖκα προσκλίνουσαν καὶ εἶδον δύο βραχιόνας, οἵτινες ἐνηγκαλίσθησαν αὐτῇ. Ἐπειδὴ δ' ἡ ἀκοή μου εἶναι ἐξησκημένη, ἤκουσα παρατεταμένον καὶ τρυφερὸν ἀσπασμόν.

— Ἄλλὰ τίς ἦτο ὁ ἀνὴρ ; ἠρώτησεν ὁ δούξ. Τὸν ἀνεγνώρισας ;

— Δὲν δύναμαι ν' ἀναγνωρίζω βραχιόνας, εἶπεν ὁ Αὐριλὺ· τὰ χειρόκτια δὲν ἔχουσι πρόσωπον.

— Ναί· ἀλλὰ δύναται τις ν' ἀναγνωρίσῃ τὰ χειρόκτια.

— Πραγματικῶς, μοὶ ἐφάνη, εἶπεν ὁ Αὐριλὺ.

— Ὅτι ἀνεγνώρισας αὐτά ; Ἐμπρός, λέγε.

— Εἶναι ὅμως ἀπλή εἰκασία.

— Ἀδιάφορον, εἶπέ μοι.

— Λοιπὸν, ἐξοχώτατε, μοὶ ἐφάνη, ὅτι ἦταν τοῦ κυρίου δὲ Βουσύ.

— Ἦσαν χειρόκτια ἐκ δέρματος βουβάλου καὶ χρυσοποικιλτα ; ἀνεφώνησεν ὁ δούξ, ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ὁποίου ἤρθη αἰφνης τὸ καλύπτον τὴν ἀλήθειαν νέφος.

— Ἐκ δέρματος βουβάλου καὶ χρυσοποικιλτα· ναί, ἐξοχώτατε, τοιαῦτα ἦσαν, ἀπεκρίθη ὁ Αὐριλὺ.

— Ἄ ! ὁ Βουσύ· ναί, ὁ Βουσύ, εἶναι ὁ Βουσύ, ἀνέκραξεν ὁ δούξ· πόσον ἤμην τυφλός, ἀλλ' ὄχι, δὲν ἤμην τυφλός, δὲν ἠδύναμην νὰ πιστεύσω τοσαύτην αὐθάδειαν.

— Προσέξατε, εἶπεν ὁ Αὐριλὺ, νομίζω, ὅτι ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης πολὺ μεγαλοφανεῖ.

— Ὁ Βουσύ ! ἐπανέλαβεν ὁ δούξ, ἀναμιμνησκόμενος μυρίων περιπτώσεων, αἵτινες εἶχον παρέλθει ἀπαρατήρητοι καὶ αἵτινες νῦν προσελάμβανον κολοσσαίας διαστάσεις.

— Οὐχ ἦττον, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Αὐριλὺ, δὲν πρέπει νὰ δώσητε πίστιν ἀνεξετάστως· δὲν ἠδύνατο νὰ ἤτό τις κλεισμένος εἰς τὸν θάλαμον τῆς δεσποίνης δὲ Μονσορώ ;

— Ναί, ἀναμφιβόλως· ἀλλ' ὁ Βουσύ, ὁ Βουσύ, ὅστις εὐρίσκετο εἰς τὸν διαδρόμον ἤθελεν εἶδει αὐτόν.

— Εἶναι ἀληθές, ἐξοχώτατε.

— Ἐπειτα τὰ χειρόκτια, τὰ χειρόκτια.

— Εἶναι ἐπίσης ἀληθές· ἀλλ' ἐκτός τοῦ φιλήματος, ἤκουσα...

— Τί ;

— Τρεῖς λέξεις.

— Τίνας ;

— « Αὐριον τὴν ἑσπέραν ».

— Ὡ Θεέ μου !

— Ὡστε, ἐὰν ἐπαναλάβωμεν τὴν ἀρχαίαν ἀσκήσιν ἡμῶν, δυνάμεθα νὰ βεβαιωθῶμεν.

— Αὐριλὺ, τὴν ἑσπέραν τῆς αὐριον, θὰ τὴν ἐπαναλάβωμεν.

— Ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης γινώσκει, ὅτι εἶμαι εἰς τὰς προσταγὰς αὐτῆς.

— Ἐχει καλῶς. Ἄ ! ὁ Βουσύ ! ὑπενοηθίρυσεν ὁ δούξ· ὁ Βουσύ, προδότης τοῦ κυρίου του ! ὁ Βουσύ, τὸ φόβητρον πάντων ! ὁ Βουσύ, ὁ ἐντιμὸς ἀνὴρ ! ... ὁ Βουσύ, ὅστις δὲν με θέλει βασιλέα τῆς Γαλλίας !

Ὁ δούξ, μειδιῶν καταχθονίως, ἀπέπεμψε τὸν Αὐριλὺ, ὅπως σκεφθῆ ἀνέτως.

ΟΕ'

Οἱ ἐνεδρευόντες.

Ὁ Αὐριλὺ καὶ ὁ δούξ δ' Ἀνζιού ὑπῆρξαν ἀκριβεῖς· ὁ δούξ ἐκράτησε παρ' ἑαυτῷ, ὅσον ἠδυνήθη, τὴν ἐπιούσαν, τὸν Βουσύ, ὅπως κατασκοπεύσῃ ἅπαντα τὰ διαβήματα αὐτοῦ.

Ὁ Βουσύ τοῦτο ἐπίσης ἐπεθύμει, ὅπως μείνῃ ἐλεύθερος τὴν ἑσπέραν.

— Τὴν δεκάτην ἑσπερινὴν ὥραν, περιτυλιχθεὶς διὰ τοῦ μανδύου του καὶ ἔχων ὑπὸ μάλης μεταξίνην κλίμακα, διηυθύνθη πρὸς τὴν Βασιλλίην.

Ὁ δούξ, ὅστις ἠγνόει, ὅτι ὁ Βουσύ, ἐν αὐτῷ τῷ ἀντιθαλάμῳ του, εἶχεν ἐναποτεθειμένην μίαν κλίμακα, καὶ δὲν ἐπίστευεν, ὅτι ἠδύνατο τίς νὰ διατρέξῃ μόνος τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων, ἐσκέπτετο, ὅτι ὁ Βουσύ ἤθελε μεταβῆ εἰς τὸ μέγαρόν του, ὅπως παραλάβῃ ἵππον καὶ θεράποντα, ἐπομένως ἀπώλεσε δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας εἰς ἐτοιμασίας, ἐντός τῶν ὁποίων ὁ Βουσύ διέτρεξε τὰ τρία τέταρτα τῆς ὁδοῦ.

Ὁ Βουσύ ὑπῆρξεν εὐτυχής, ὡς εἶναι συνήθως οἱ τολμηροὶ ἀνδρες, διότι δὲν προσέκοψεν εἰς ἀτυχεῖς συναντήσεις.

— Πλησιάζας εἰς τὴν οἰκίαν, εἶδεν ὀπισθεν τῶν ὑέλων παραθύρου φῶς, ὅπερ ἦτο τὸ συμπεφωνημένον σήθημα. Ἐρρίψε κατὰ τοῦ ἐξώστου τὴν μεταξίνην κλίμακά του, ἦτις, ἔχουσα ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρου ἄκρου αὐτῆς ὀκτὼ ἀγκίστρα κατ' ἀντίστροφον πρὸς ἄλληλα θέσιν προσδεδεμένα, ἔδει νὰ συγκρατηθῆ ποῦ.

Εἰς τὸν θόρουδον τῆς ριφθείσης κλίμα-

κος, ἡ Ἄρτεμις ἔσθεσε τὸ φῶς καὶ ἠνέφξε τὸ παραθύρον, ὅπως προσαρμύσῃ στερεῶς τὴν κλίμακα, ὅπερ ἔπραξε τάχιστα.

Εἶτα ἀνηρέυνυσε, διὰ τοῦ βλέμματος, τὸ βάθος τῆς πλατείας.

Ἰδοῦσα δ' αὐτὴν ἔρημον, ἔνευσε τῷ Βουσῷ, ὅτι ἠδύνατο ν' ἀνέλθῃ.

Ὁ Βουσῷ, ἐντὸς πέντε δευτερολέπτων, ἀνῆλθεν, ἀνὰ δύο, τὰς δέκα βαθμίδας τῆς κλίμακος.

Ἡ στιγμή τῆς ἀνόδου εἶχεν ἐκλεχθῆ καταλλήλως, διότι, ἐνῶ ὁ Βουσῷ εἰσῆρχετο διὰ τοῦ παραθύρου, ὁ Μονσορῶ, ἀφ' οὗ ἠκροάσθη ἐν ὑπομονῇ ἐπὶ δέκα λεπτά τῆς ὥρας πρὸ τῆς θύρας τοῦ θαλάμου τῆς συζύγου του, κατήρχετο ἐπιπόνως τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας του, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος ἐμπειπιστευμένου θεράποντος, ὅστις ἀντεκαθίστα τὸν Ῥεμῆ, ὁσάκις δὲν προῦκειτο περὶ ἐπιθέσεως ἐπιδέσμων ἢ ἀλοιφῶν.

Ὁ διπλοῦς οὗτος ἐλιγμὸς ἐξετελέσθη κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ὁ Μονσορῶ ἤνοιγε τὴν θύραν τῆς οἰκίας του, καθ' ἣν ἀκριβῶς στιγμήν ὁ Βουσῷ ἀπέσυρε τὴν κλίμακα καὶ ἡ Ἄρτεμις ἔκλειε τὸ παράθυρον.

Ὁ Μονσορῶ ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδόν, ἣ τις ὅμως ἦτο ἔρημος, ὥστε οὐδὲν εἶδε.

— Μήπως ἔλαβες κακὰς πληροφορίας; εἶπεν ὁ Μονσορῶ πρὸς τὸν θεράποντα.

— Ὅχι, ἐξοχώτατε, ἀπεκρίθη οὗτος. Ἐρχομαι κατ' εὐθείαν ἀπὸ τοῦ μέγαρον τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζέυ, ὅπου ὁ φίλος μου ἀρχιποκόμος μὲ εἶπε θετικῶς, ὅτι ὁ ἐξοχώτατος εἶχε διατάξει νὰ ἐτοιμάσῃσι δύο ἵππους δι' ἀπόψε. Ἴσως ἐμελλε νὰ ὑπάγῃ εἰς ἄλλο μέρος.

— Ἀλλὰ ποῦ νὰ ὑπάγῃ; εἶπεν ὁ Μονσορῶ μελαγχολικῶς.

Ὁ κόμης ὠμοιάζε πρὸς πάντας τοὺς λοιποὺς ζηλοτύπους, οἵτινες νομίζουσιν, ὅτι ὁ κόσμος δὲν ἔχει ἐτέραν ἀσχολίαν εἰμὴ νὰ βασανίζῃ αὐτούς.

Ἐφερε περὶ ἑαυτὸν αὐτῆς τὸ βλέμμα:

— Θὰ ἔπραττον ἴσως κάλλιον νὰ μείνω εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Ἀρτέμιδος, ἐπιθύρῃσεν. Ἀλλὰ θὰ ἔχωσι σημεῖα ἀνταποκρίσεως καὶ ἡ Ἄρτεμις ἤθελε προειδοποιήσῃ αὐτὸν περὶ τῆς παρουσίας μου, ὥστε οὐδὲν θὰ ἐμάνθανον. Προτιμότερον εἶναι νὰ ἐνεδρεῦσωμεν ἐξωθεν, ὡς συνεφωνήσαμεν. Ὁδήγησόν με εἰς τὴν κρύπτην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν, ὡς λέγεις, δύναται τις νὰ ἴδῃ τὰ πάντα.

— Ἐλθετε, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ θεράπων.

Ὁ Μονσορῶ προῦχώρησεν, ὅτε μὲν στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ θεράποντος, ὅτε δ' ἐπὶ τοῦ τοίχου.

Εἰς ἀπόστασιν εἴκοσιν ἢ εἴκοσι πέντε βημάτων ἀπὸ τῆς οἰκίας, ὑπῆρχε σωρὸς λίθων, προερχομένων ἐκ τῆς κατεδαφίσεως παλαιῶν οἰκιῶν.

Ἐν μέσῳ ἐκείνου τοῦ σωροῦ, ὁ θεράπων εἶχε σχηματίσει εἶδος σκοπίας, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἠδύνατο νὰ κρυβῶσιν εὐχερῶς δύο πρόσωπα.

Ὁ θεράπων ἤπλωσε ἐντὸς αὐτῆς ἕνα μανδύαν καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐκάθισεν ὁ Μον-

σορῶ, παρὰ τοὺς πόδας τοῦ ὁποίου ἐκάθισεν ὁ θεράπων.

Πλησίον αὐτῶν ὑπῆρχε πλήρες μου σκέτον, ἔτοιμον διὰ πᾶσαν περίστασιν.

Ὁ θεράπων ἠθέλησε νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν θριαλλίδα τοῦ ὅπλου, ἀλλ' ὁ Μονσορῶ τὸν ἐσταμάτησε.

— Μίαν στιγμήν, εἶπε, ἔχομεν πάντοτε καιρὸν. Τὸ καταδιωκόμενον θήραμα εἶναι βασιλικὸν καὶ εἶναι ἡ ποινὴ ὁ θάνατος διὰ πάντα, ὅστις ἤθελεν ἐπιβάλλει χεῖρα κατ' αὐτοῦ.

Ἐπεταί συνέχεια.

Διμλ.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΦΑΛΙΕΡΟΣ

ΕΚ ΤΩΝ «ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ» ΤΟΥ ΘΩΜΑΝ

Συνέχεια, ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ζ'

Ὅταν ὁ Ἀντώνιος, ἀναλαμβάνων τὰς αἰσθήσεις του, διέκρινε παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης του τὴν γραῖαν Μαργαρίταν, ἣτις ἔδιδεν αὐτῷ νὰ πῆρ ζωογόνον τι φάρμακον, προσήλωσεν ἐπ' αὐτῆς μακρὸν καὶ τεθλιμμένον βλέμμα καὶ ἐψιθύρισε διὰ φωνῆς βραδείας καὶ συγχοπομένης:

— Σ' εὐχαριστῶ, Μαργαρίτα, σ' εὐχαριστῶ! Βλέπων τὴν ἀφοσιωσίν σου αἰσθάνομαι ὅτι εἶναι ἀληθῆ ὅλα ὅσα μοῦ διηγήθης. Τὰ ἐνθυμοῦμαι ὅλα τώρα. Τὴν εἶδα. Ἦτον αὐτὴ! Καὶ τὸ παρελθὸν τῆς ζωῆς μου ἐπεφάνη αἴφνης ἐνώπιόν μου πάλιν ὡς ἐν ὄνειρῳ. Εἶπέ μοι, Μαργαρίτα, ὁ εὐπατριδῆς, ὅστις μ' ἀνέτρεφεν ὡς θετὸν υἱὸν του ἐν Τρεβίζῃ δὲν ὠνομάζετο Βερτούκιος Νένολος καὶ δὲν ἦτο ὁ διάσημος ναυτικός; . . .

— Ναί, εἶπεν ἡ γραῖα, ὁ Βερτούκιος Νένολος ἦτο ὁ γενναῖος ναυτικός, ὁ φονεὺς ἐν ἐνδόξῳ ναυμαχίᾳ. . .

— Ἄκουσε λοιπόν, ἐπανάλαβεν ὁ Ἀντώνιος, καὶ μὴ με διακόπτης. Ἦμην εὐτυχῆς πλησίον τοῦ Βερτουκίου. Μὲ ἠγάπα ὡς ἀληθῆ υἱὸν του καὶ μοὶ ἐφέρετο ὡς ἀληθῆς πατήρ. Ὅπισθεν τοῦ μεγάρου τοῦ ὑπῆρχε κήπος θυμασίου, ἀναδίδων γλυκύτατα ἀρώματα. Ἐσπέραν τινὰ κουρασθεὶς ἀπὸ τὸν δρόμον καὶ ἀπὸ τὰ πηδήματα ἀνὰ τοὺς ἀπέριους δρομίσκους του, εἶχα ἐξαπλωθῆ ὑπὸ τὴν σκιάν μεγάλου δένδρου, ἀποβλέπων ἐν ἡμιεργήρσει πρὸς τὸ λαμπρὸν θέγμα τοῦ δύνοντος ἀνὰ μέσον τῶν φύλλων ἡλίου. Κατὰ μικρὸν τὰ βαρέα ἀρώματα τῶν ἀνθέων ἐβάρυναν τὴν κεφαλὴν μου καὶ ἐβυθίσθη εἰς εἶδός τι ληθαργου, ἀφ' οὗ ἐξηγέρθη ἐξ ἐλαφροῦ πλησίον μου θορύβου ἐπὶ τῆς χλόης. Δι' ἐνὸς πηδήματος εὐρέθην ὄρθιος. Ἀγγελικὴ μορφή εὐρίσκετο ἐνώπιόν μου καὶ οὐρανία φωνὴ ἤχησεν εἰς τὰ ὠτά μου: — Ἀγαπητὴ μικρὴ, πόσον ἦσυχά ἐκοιμάσο, ἐνῶ ὁ θάνατος ἦτο τόσῳ πλησίον σου! — Καὶ τὸ θεσπέσιον ὄν, ὅπερ μοὶ ὠμίλει οὕτω, μοὶ ἐδείκνυε συγχρόνως ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μικρὰν μαύρην ἔχιδναν, ἣς εἶχε θραύσει

θαυραλέως διὰ λίθου τὴν κεφαλὴν, καθ' ἣν στιγμήν ἀκριβῶς ἐπρόκειτο νὰ μὲ δαγκάσῃ. Ἐξάλλος ἐγονυπέτησα ἐνώπιον τοῦ ἀγγέλου, ὅστις ἐμειδία πάντοτε, καὶ τῷ εἶπον: — Εὐλογημένον νὰ εἶσαι, οὐράνιον πνεῦμα, ὅπερ ἀπέστειλε πρὸς σωτηρίαν μου ὁ Θεός! — Δὲν εἶμαι ἄγγελος, ὅπως νομίζεις, ἀπεκρίθη ἐκείνη γελῶσα. Εἶμαι νέα κόρη, σχεδὸν τῆς αὐτῆς ἡλικίας μὲ σέ. — Εἰς τὰς λέξεις ταύτας τὸ περιδεὲς σέβας μου μετεβλήθη εἰς γλυκεῖαν συγκίνησιν. Μυστηριώδης φλόξ διέτρεξε τὰς φλέβας μου. Ἠγέρθη καὶ δὲν ἤξεύρω ἀκόμη πῶς οἱ βραχίονές μας ἠνοίχθησαν καὶ ἐν μακρῷ φιλήματι αἱ ψυχαὶ μας ἠνώθησαν ἐν μέσῳ μευδιαμάτων, δακρύων, στεναγμῶν, γελῶτων. Αἴφνης ἀργυρόρηχος φωνὴ ἠκούσθη ἀπὸ τοῦ βάθους τοῦ κήπου κράζουσα: — Ἄννουτσιάτα! Ἄννουτσιάτα! — Ἡ νέα κόρη ἐφροιάσεν. — Εἶνε ἀνάγκη νὰ σὲ ἀφήσω, ἀγάπη μου, μοὶ εἶπεν, ἡ μητέρα μὲ φωνάζει! — Ἐρρίφη ἐκ νέου εἰς τοὺς βραχίονάς της, ἀλλ' ἡ ἀργυρόρηχος φωνὴ ἠκούσθη καὶ αὐτίς: — Ἄννουτσιάτα! Καὶ ἡ νέα φίλη μου ἐξηφανίσθη. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης, ὦ Μαργαρίτα, ἐγνώρισα τὰ πρῶτα τοῦ ἔρωτος σπέρματα ἐν τῇ καρδίᾳ μου. Ἐπὶ μακρὸν ἐφώτισεν ὡς μυστηριώδης φάρος τὰ νεανικά ὄνειρά μου. Τώρα εἶναι ἠφίστιον φλογερόν, πυρακτοῦν τὰ στήθη μου. . . Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὸ συμβῶν, ὅπερ σοὶ διηγήθη ἐπῆλθεν ἡ περιπέτεια, συνεπέα τῆς ὁποίας ἀπεχωρίσθη τῆς οἰκίας τοῦ Βερτουκίου Νενόλου. Δὲν ἤξεύρω πῶς ἔτυχε νὰ μάθω τότε ὅτι τὸ ἀγγελικὸν πλάσμα, ὅπερ μοὶ ἐπεφάνη ἐν τῷ κήπῳ ἦτο ἡ κόρη τοῦ Βερτουκίου, ἡ θυμασία Ἄννουτσιάτα, ἣν εἶχε φέρει ἐκεῖ ἡ μήτηρ της Φραγκίσκα, ἀναχωρήσασα μετ' αὐτῆς τὴν ἐπαύριον. Μαργαρίτα, ὁ Θεός ἄς μὲ προστατεύσῃ, διότι ἡ Ἄννουτσιάτα αὐτὴ, ἣν ἀγαπῶ μέχρι παραφροσύνης, εἶνε ἡ σύζυγος τοῦ Δόγη!

Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Ἀντωνίου ἐπνίγη εἰς τὰ δάκρυα καὶ ἐπανάπεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης ὀλολύζων.

— Ὑπομονή, Ἀντωνιέ μου, ὑπομονή! εἶπεν ἡ γραῖα Μαργαρίτα. Πολέμησε τὴν λύπην σου ὡς ἀνήρ. Ἡ ὑπομονὴ εἶνε ἡ κυριώτερα δύναμις τῶν ἰσχυρῶν!

Καὶ προσεπάθει νὰ καθησυχάσῃ παντοιοτρόπως αὐτόν. Καὶ τόσον γλυκεῖα, καὶ τόσον ἀφωσιωμένη ἐδείχθη πρὸς αὐτόν, ὥστε ὅταν ἀνέρωσε δὲν ἠθέλησε ν' ἀποχωρισθῆ πλέον αὐτῆς. Ἡ γηραιὰ ἐπαίτις ἐγενεὶν ἡ φίλη του καὶ ἡ σύμβουλος του καὶ ἐπεφορτίσθη νὰ φροντίζῃ περὶ τῶν τοῦ οἴκου του. Ἐνδυμασία καινουργῆς ἀντικατέστησε τὰ ράκη της καὶ ἡ Μαργαρίτα μετ' ὑπερηφανείας διήρχετο πλέον τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἁγίου Μάρκου, ὁσάκις μετέβαινε ν' ἀγοράσῃ τι διὰ τὸν κύριόν της.

Η'

Ἡ Πέμπτη ἔφθασε τέλος. Ἦτο ἡ τελευταία καὶ ἡ ὠραιότερα ἡμέρα τῶν ἐνε-

τικῶν Ἀπόκρω. Διὰ τὴν ἐπιστέφῃ δὲ τὴν λαμπρὰν δημῶδη ἑορτὴν, θαυμασίον πυροτέχνημα εἶχε τοποθετηθῆ ὑπὸ ἑλληνοῦς τινος φυσικοῦ, γνωρίζοντος καλῶς τὴν ὀλίγον τότε γνωστὴν πυροτεχνικὴν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς πλατείας τοῦ Ἁγίου Μάρκου, ὅπως ἀναφῆται τὴν ἐσπέραν αὐτῆς. Ὅλος ὁ λαὸς ἦτο κατενθουσιασμένος.

Περὶ τὸ ἐσπέρασ, ὁ Μαρτίνος Φαλιέρος ὠδήγησε τὴν Δόγισσαν εἰς τὸν θρόνον ὅστις εἶχεν ἐτοιμασθῆ δι' αὐτὴν ἐπὶ τίνος τῶν ἐξωστῶν τοῦ δουκικοῦ μεγάρου. Ἡ δὲ θαυμασία καλλονὴ τῆς Ἀννουτσιάτας κατέπληττε πάντας, ἀποθαυμάζοντας ἐν σιωπῇ.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Δόγης ἐπρόκειτο νὰ καθίσῃ ἐπὶ τοῦ θρόνου του, ὀλίγα βήματα μακρὰν, διέκρινεν αἰφνης τὸν Μιχαὴλ Στένο ὄρθιον παρὰ τινι τῶν στηλῶν. Ὁ νεαρὸς Πατρίκιος, μ' ὄλον ὅτι ἐν δυσμενεῖα, ἤγειρε τὸ μέτωπον προκλητικὸν καὶ ὑπερήφανον, τὸ δὲ βλέμμα του προσηλωμένον ἐπὶ τῆς Δογίσσης ἔλαμπεν ἐκ μίους καὶ ἐπιθυμίας. Ὁ Φαλιέρος ὀργισθεὶς ἐκ τοῦ θράσους του, τῷ ἐμήνυσε νὰ ἐγκαταλείψῃ ἀμέσως τὴν θέσιν του. Ὁ Στένο ἔρριψε πρὸς αὐτὸν βλέμμα ἀπειλητικόν, ἀλλ' οἱ σωματοφύλακες τὸν ἔσυραν καὶ τὸν ἐξέβαλον βιαίως τοῦ παλατιοῦ ὑπὸ τὰς ὄψεις ὄλων τῶν εὐγενῶν.

Ὁ Ἀντώνιος δὲν παρευρίσκετο εἰς τὴν ἑορτὴν, βρακνιζόμενος ὑπὸ τοῦ μυστικοῦ ἔρωτός του, εἶχεν ἀπομακρυνθῆ τοῦ πλήθους καὶ περιεπάτει τεθλιμμένος παρὰ τὴν ἀκτὴν σκεπτόμενος ἂν δὲν ἦτο προτιμότερον νὰ τελειώσῃ τὴν ζωὴν του καὶ νὰ εὕρῃ ἀνακούφισιν οὕτω τῆς λύπης του ἢ νὰ ζῆ οὕτως ἀθλιῶς, ἀνευ ἐλπίδος καὶ ἀνευ μέλλοντος. Καὶ κραυροῦμενος λεληθότως ὑπὸ τῶν ἀκουσίων σκέψεων του εἶχε φθάσῃ μέχρι τῆς ἀκρας τῆς προκουμαίας, κάτωθεν τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἀνεκινεῖτο βαθύ καὶ σκοτεινόν, ὅταν ἤκουσε τινὰ κρίζοντα αὐτὸν περιχαρῶς:

— Αἰ! κύριε Ἀντώνιε, καλῶς ἦλθετε!..

Ἦτο ὁ γονδολιέρος Πέτρος, παλαιὸς σύντροφος τοῦ Ἀντωνίου, ἀπαστράπτων ἐκ χαρᾶς, φέρων ἐπενδύτην καινουργῆ καὶ πῖλον χρυσοκέντητον, ἀνὰ χεῖρας δὲ κρατῶν θαυμασίαν ἀνθοδέσμη, ἀφ' ἧς ἀνεπέμποντο μεθυστικώτατα ἀρώματα.

— Τί εὐτυχίαις εἶνε αὐταῖς; ἠρώτησεν ὁ Ἀντώνιος. Μήπως ἔχεις κανένα ξέρον πλούσιον εἰς τὴν γόνδολάν σου ἀπόψε, ὁ ὅποιος θέλει νὰ διέλθῃ τὰς διώρυγας, καὶ ἐστολισθῆς διὰ τὴν τοῦ κάμης τιμὴν;

Ἀντὶ πάσης ἄλλης ἀπαντήσεως ὁ κύριος Πέτρος ἐξετέλεσε δύο-τρεις στροβιλισμοὺς ἐντὸς τοῦ πλοιαρίου του.

— Εἶσαι τρελλός; ἀνέκραξεν ὁ Ἀντώνιος.

— Ἀπὸ χαρᾶν, ναί! ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος. Ἐγὼ κάμνω ἀπόψε τὸ κινδυνῶδες ταξίδι ἐπάνω εἰς τὸ σχοινὶ ὅπου καταβαίνει ἀπὸ τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ Ἁγίου Μάρκου! Ἐγὼ θὰ παρουσιάσω αὐτὴν τὴν ἀνθοδέσμην εἰς τὴν ὠραίαν μας Δόγισσαν! Κι ὁ Δόγης θὰ μοῦ κάμῃ βέβαια μεγαλοπρεπέστατα δῶρα!

— Ἄν εἶσαι ἀρκετὰ εὐτυχὴς νὰ μὴ σπάσῃς τὸ κεφάλι σου, ἀπήντησεν ὁ Ἀντώνιος, οὐτίνος τὸ πρόσωπον ἐφωτίσθη ὑπ' αἰφνιδίως σκέψεως, ἣν ἀπέκρουεν ὁμοῦς ἐπιμελῶς. Δὲν ἐννοῶ πῶς ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ χαίρεται τόσον διὰ μίαν εὐκαιρίαν ἢ ὁποία ὡς μόνον ἀποτέλεσμα πολὺ πιθανόν νὰ ἔχῃ κανένα πόδι σπασμένο ἢ κανένα χεῖρ βγαλμένο.

— Τὸ ἐσκέφθην. Ἀλλὰ, καθὼς λέγει καὶ ἡ παροιμία, ὅποιος δὲν διακινδυνεύει τίποτε, δὲν κερδίζει τίποτε. Ἡ φτώχεια δίνει καρδιά. Ἄν πέσω... αἰ! ἀδιάφορον, ἔκαμα τὴν τύχη μου!

— Ἄλλ' ἂν σοῦ ἐτύχαινε, χωρὶς νὰ κινδυνεύσῃς τίποτε, νὰ κερδίσῃς μίαν φούχτα φλωριά, θὰ ἐδέχεσο;

— Εἰς τὴν στιγμὴν! Ἀλλὰ ποῖός θὰ μοῦ ἔκανε τέτοια χάρι!

— Ἐγὼ, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος. Νὰ ἐκτὸν φλωριὰ καινουργία καινούργια καὶ εἰς ἀνταλλαγὴν δόσε μου τὰ ναυτικά σου φορέματα καὶ τὴν ἀνθοδέσμη σου καὶ πήγαινε εἰς τὴν ταβέρναν. Ἐγὼ θὰ κάμω ἀντὶ σοῦ τὸ ἐναέριον ταξίδι τοῦ Ἁγίου Μάρκου.

— Εὐχαριστῶ, κύριε Ἀντώνιε. Ἡξέυρω ὅτι ἔγεινες πλούσιος ἄρχων. Ἀλλὰ ὄλο τὸ χρυσάφι τοῦ κόσμου ἀξίζει τὴν εὐχαριστήσιν νὰ προσφέρῃ κανεὶς μίαν ἀνθοδέσμη εἰς τὴν Δόγισσαν, νὰ ἰδῆ ἀπὸ κοντὰ τὸ ὄρατόν της πρόσωπον καὶ ν' ἀκούσῃ τὴν γλυκεῖαν φωνὴν της ὅταν θὰ μοῦ εἰπῇ εὐχαριστῶ; Ποῖός δὲν θὰ εἶδεν τὴν ζωὴν του δι' αὐτό;

— Τὸ ἤξευρω, Πέτρο. Ἀλλὰ ἐν ὀνόματι τῆς ἀρχαίας φιλίας μας κάμμου αὐτὴν τὴν χάριν. Θυσίασέ μου αὐτὴν τὴν εὐχαριστήσιν σου καὶ μὴ μὲ ἐρωτᾷς περισσότερη. Ἄν δὲν πέσω ἀπὸ τὸ σχοινί, δὲν θὰ μὲ ἔχῃς πλέον φίλον σου, θὰ μὲ ἔχῃς ἀδελφόν.

Ὁ Πέτρος δὲν ἠννόησε ποσῶς τί συνέβαιναν ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ Ἀντωνίου. Δὲν διέκρινεν ἢ τὴν φιλοδοξίαν νέου κυρίου, ὅστις ἐπεθύμει νὰ ἐπιδειχθῇ εἰς τὸ πλῆθος καὶ τὴν αὐλήν. Ἄλλως τε τὰ ἐκτὸν φλωριά τῷ ἐφάνοντο ποσότης πλέον ἢ ὑπερογῆς. Ἡ συμφωνία ἐκλείσθη.

— Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάξῃ! εἶπεν ἀνταλλάσσων τὰ ἐνδύματά του πρὸς τὰ τοῦ Ἀντωνίου. Καὶ ἂν πάθῃς τίποτε, δὲν εἶμαι ὑπεύθυνος, Παναγία μου!

Καὶ ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

Ὁ Ἀντώνιος ἔτρεξεν, ὡς νὰ εἶχε πτερά, εἰς τὸν Ἅγιον Μάρκον, ἀνέβη σπεύδων τὰς βαθμιδὰς τοῦ πύργου καὶ καθ' ἣν στιγμὴν εἶδεν τὸ σημεῖον τῆς καταβάσεως εὐρέθη ἐντὸς τῆς κρεμαμένης ἀπὸ τοῦ σχοινίου λέμβου.

Ταυτοχρόνως, ἡ θάλασσα ἀνέλαμψεν ὑπὸ τὸ φῶς μυριῶν ἀστραπῶν. Τὸ πυροτέχνημα ἐξερρήγηεν ἐν τῷ ἀέρι ὡς ἠφαιστειον. Ὁ Ἀντώνιος, ἀφοβός, διέσχισεν τὰς πέριξ τοῦ σχοινίου λάμψεις καὶ τοὺς κυκλοῦντας αὐτὸν σπινθηρὰς καταβαίνων μετὰ τὴν ταχύτητα βέλους πρὸς τὸν ἐξώστην ἐφ' οὗ ἐκάθητο ἡ Ἀννουτσιάτα. Κανεὶς δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ περιγράψῃ τί ἠσθάνετο ὅταν εὐρέθη δύο βήματα μακρὰν τῆς ὠραίας Δο-

γίσσης. Τῇ προσέφερε τὴν ἀνθοδέσμη, ἐκείνη τὴν ἔλαβεν, ἀλλ' ἡ φωνὴ της δὲν ἔφθασε μέχρις αὐτοῦ, διότι ἡ λέμβος, παρασυρομένη ὑπὸ τῆς ὀρμῆς ἣν εἶχε λάβῃ, δὲν ἐσταμάτησε παρὰ τὸν ἐξώστην, ἀλλ' ἐξηκολούθησε νὰ ὀλισθαίνῃ μέχρι τῆς ἀκρας τοῦ σχοινίου, ὅπου εὐρίσκετο γόνδολα ἐτοιμὴ ὅπως δεχθῆ τὸν τυληρόν ἀεροπόρον καὶ τὸν ὀδηγήσῃ ἀσφαλῶς εἰς τὴν ξηράν.

Ἄλλ' ἡ ὠραία ἑορτὴ δὲν ἐμελλε νὰ περατωθῆ οὕτω. Περὶ τὸ τέλος τοῦ πυροτεχνήματος, ὁ Μαρτίνος Φαλιέρος κύψας εἶδεν αἰφνιδίως παρὰ τοὺς πόδας τοῦ ἐδωλίου τοῦ μικροῦ ἀνώγειον γραμματίον, ριφθὲν ἀγνωστον πῶς ἐκεῖ καὶ ἐφ' οὗ ἦσαν γεγραμμένα τὰ ἐπόμενα:

«Ὁ Δόγης ἐνυμφεῖθ ὠραία γυναικα, ἄλλοι ὁμοῦ θὰ τὴν χαροῦν.»

Τὸ πρόσωπον τοῦ Φαλιέρου ἐπορφυρώθη καὶ ἐγειρόμενος ἐν τῷ μέσῳ τῶν Πατρίκιων ὠρκίσθη νὰ τιμωρήσῃ ἀνηλεῶς τὸν ἐοχάτην τῆς σκληρᾶς ταύτης ὕβρεως. Ἐνῶ δὲ ἔρριπτε περὶ αὐτὸν ταχέως καὶ μακρινὰ βλέμματα, εἶδεν ἐκ νέου τὸν Μιχαὴλ Στένο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους, ὅστις ἐφαίνετο ὡς νὰ τὸν εἰρωνεύετο μακρόθεν.

— Φαλιερατέτον! ἐκραύαξεν ἀμέσως.

Καὶ οἱ σωματοφύλακες ἐξετέλεσαν τὴν διαταγὴν. Ἀλλ' οἱ εὐγενεῖς δὲν ἀπέκρουσαν τὴν δυσταρεσκίαν των ἐπὶ τούτῳ. Δὲν ἦτο πράξις τυραννικὴ ἢ φυλακισις ἐνός εὐπατρίδου ἐπὶ ἀπλῇ ὑπονοίᾳ; Δὲν ἦτο προσβολὴ καθ' ὄλων τῶν εὐγενῶν;... Τὸ Συμβούλιον ὁμοῦ τῶν Δέκα ἀνεγνώρισεν ὅτι ἐοχάτης τοῦ γραμματίου ἦτο ὁ Στένο. Ἀλλ' ἡ ποινὴ ἦν ἐπέβλαεν αὐτῷ ἦτο μόλις μηνιαία ἐξορία, ὡς νὰ ἤθελε διὰ τῆς προδήλου ταύτης ἐπεικειᾶς νὰ διακυρτωθῆ κατὰ τῆς αὐθιχρέτου χρήσεως τῆς προσφάτου αὐτοῦ ἐξουσίας, ἣν εἶχε δεῖξῃ ὁ Δόγης.

Ἐπεται συνέχεια.

M. ΜΗΤΣΑΚΗΣ

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ **Μαρίνου Φαλιέρου** θέλομεν δημοσιεῖσαι αισθηματικὸν καὶ τεχνικώτατον διήγημα τοῦ κ. **Γρηγορίου Δ. Σεροπούλου** — γνωστοῦ ἤδη καὶ ἐξ ἄλλων αὐτοῦ ὠραίων ἔργων τοῖς ἀναγνώσταις τῶν **Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων** — ὑπὸ τὸν τίτλον:

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΝΑΙ ΚΑΙ ΟΧΙ

ὅπερ μεγάλως θέλει εὐαρεστήσῃ, πιστεύομεν, τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας.

Γνωστοποιούμεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις ὅτι τὸ ἐν τοῖς τόμοις Α' καὶ Β' τῶν **Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων** καταχωρισθὲν μέρος τῆς **Ἀεσποίνης Μονοῦ** ἀνατυπῶνται εἰς ἰδιαιτέρα φύλλα τοῦ αὐτοῦ σχήματος τῶν **Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων**, τιμώμενα **λεπτῶν 20** ἕκαστον.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ Γ' ἔτους πλήρη τὴν συνέχειαν τοῦ μυθιστορήματος τούτου δύνανται, ἀντὶ μικρᾶς ἀπανής, ν' ἀποκτήσιν αὐτήν. Ἡ ἀναδημοσίευσίς δὲν θὰ ὑπερβῇ τὰ 10 φύλλα, ἥδη δὲ ἐξετυπώθησαν τὰ 7.

Ἀποστέλλομεν, ἅμα τῇ λήσει τοῦ ἀντιτίμου, φύλλα εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικόν, ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν.